

VZLET

ČASOPIS SOKOLSKÉ ŽUPY

JANA PODLIPNÉHO

ROČNÍK PK 28

ČÍSLO 2

ROK 2022

ROZLOUČENÍ S BÝVALOU NÁČELNICÍ ČOS JARINOU ŽITNOU

br. vzdělavatel Michal Burian a členové Sokolské stráže s prapory

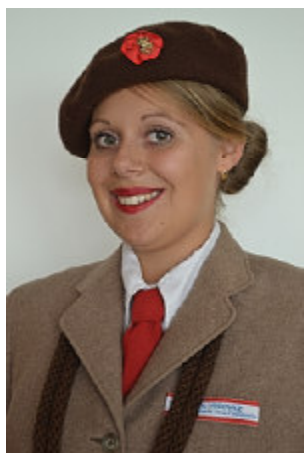
Dne 17. února 2022 se sokolská veřejnost s početným zastoupením členů Sokolské župy Jana Podlipného a dalších pražských žup zúčastnila pietního ukládání urny před rokem zesnulé sestry Jariny Žitné do sokolské hrobky v areálu Strašnického krematoria. Sjeli se sem účastníci z celé republiky, aby se rozloučili s bývalou dlouholetou náčelnicí České obce sokolské.

Celá pieta byla velmi krásně připravena. Čestná stráž stála u hrobu s prapory žup a jednot, mezi jednotlivými vzpomínkami zpíval sokolský sbor Gaudium Praha Sokola Královské Vinohrady. Promluvila starostka ČOS Hana Moučková, místonáčelnice ČOS a kamarádka sestry Žitné Dana Uzlová a také starosta domovské župy sestry Jariny, tj. župy Ještědské Jaroslav Postl. Řečníci zdůrazňovali nejen neocenitelné zásluhy zesnulé náčelnice na poli sportovním, ale především též její péči a starost o charakterové a morální vlastnosti členstva. Celým aktem provázela vzdělavatelka ČOS Michal Burian.

Po skončení pietního aktu odjela většina účastníků této události do Michnova paláce Tyršova domu na smuteční posezení. Byl zde promítán i vzpomínkový pořad, který účastníkům ukázal celý sportovní život naší náčelnice Jariny Žitné, která sokolům a nejen jim (byla učitelkou) byla vždy vzorem.

text Marie Brunerová a Vladimír Šilhán, foto Marie Brunerová

ÚVODNÍK ŠÉFREDAKTORKY

Vážení a milí čtenáři, sestry a bratři,
velice mě těší, že jste se pustili do čtení druhého letošního čísla Vzletu. Nabízíme Vám spoustu zajímavého. Věřím, že se rádi začtete do pokračování naší drobné série o tom, jak si sestavit rodokmen, společně zavzpomínáme na sestru Jarinu Žitnou, na výročí bratra Jaroslava Dvořáka a Věru Čáslavskou. Vaší pozornosti doporučuji také zamyšlení filosofky Anny Hogenové o tom, co je to vlastně Sokol a čím by měl být. Třešničkou na pomyslném dortu je tentokrát příspěvek bratra Nötzla ze sokolské jednoty v americkém Los Angeles. Dotkneme se také dění blíže než za mořem – na Ukrajině... Dočtete se také o spoustě dalších zajímavostí ze sokolského dění v župách i jednotách. Připravili jsme pro Vás také galerii obrázků, které vymalovali sokoláci napříč jednotami. Na poslední straně tentokrát najdete soutěž pro dospělé.

Se sokolským nazdar a přáním klidných jarních dní

Anna Jagošová

CO JE PRO MNE SOKOL?

Je to jediná organizace, která se hlásí k péči o duši, k péči o tělo a hlavně, jde o organizaci, která pochopila, jak důležité je staré řecké areté mezi tělem a duší.

Toto přesně chybí i v kinantropologiích na tělocvikářských fakultách. Dnešní svět vše analyzuje a zapomíná na celek, který je právě vždy nejdůležitější. Je to jediné Sokol, který uvažuje o harmonii mezi technai a epimeleou peri tés psychés, což není nic jiného, než harmonie mezi péčí o tělo (technai) a péčí o duši (epimeleia).

Sokol je společenství celku, kalokagathické, a proto je pro dnešní dobu velmi potřebné. Protože dnes chce být každý specialistou, který by mohl být nenahraditelný, a tak by si člověk mohl zajistit své místo ve společnosti jako stálé a hodnotné.

To nebyla náhoda že, si legionáři říkali bratře, a byli nejen sportovně připraveni pro život, ale i byli i duchovně a morálně nesmírně obdivuhodní, což se dnes už ani nepřipomíná, protože něco takové připadá dnešním mladým lidem jako báchorka. Sokol byl především společenstvím vzdělanosti a kultivovanosti. To nejsou planá slova, spousta jich umřela v různých lágrech, bojovali proti fašistům, vždy stáli na straně pravdivosti a cti. Neznám podobnou organizaci, která by pečovala o celého člověka. Dnes jsou specialisté na správnou stravu, na správný trénink, ale ideál areté (pravé harmonie) se nikde neobjevuje.

Sokol má ještě něco navíc, pečuje o celého člověka, ve vztahu ke zvláštnostem jednotlivců, to je totiž něco, co nenalezneme nikde. Pravá míra, neboli podstata člověka se „vyhmatává“ téměř po celý život, každý má svou vlastní cestu, životní spáru.

Jako lezení na stěně skály je život člověka rozhovorem všech jeho bytostných sil se skálou a každý si musí najít svou vlastní cestu na vrchol, je i Sokol pomyslnou skalní stěnou, která z každého člověka „vyrazí“ všechny jeho skryté možnosti, v úžasném popojení ducha a těla, tato celostnost se pak jakožto míra proměňuje na život z vlastního pramene, nikoli podsunutého nějakou modernitou, což je dnes zcela běžným jevem. Základ pro ty nejlepší jednotlivce, se rodí v Sokole.

Je to stále nádherný vztah k celku, jenž je přesně to, co hledá každý člověk v dnešní uhané a všude pospíhající honbě za výkony, které jsou dnes legitimací lidské existence.

Jsem také hrdá na tuto organizaci, na toto společenství. Drží se stále při sobě samém. Je málo organizací, které jsou si tak věrné. Většina se snaží být moderní, jít s dobou, což znamená snaží se mít něco, co známe ze Západu, co je „in“.

Sokol je tu s malými přestávkami od roku 1862. Ideologie, které se přehnaly přes naše území Sokolu nepřály, proč? Protože si tito lidé byli vždy věrní. Pokládám věrnost za nejkrásnější lidskou vlastnost, i když známe něco podobného i u labutí a jiných zvířat. Současná snaha být „in“, tj. být moderní za každou cenu, je v podstatě jen znak toho, že člověku chybí to, čemu ve filosofii říkáme „počátek“. Počátek se vždy znovu a vždy poprvé rodí, a tím se člověk omlazuje a pociťuje náležitost ke kořenům, bez nichž uschne každá rostlina, natož i člověk. V naší zemi si zůstal věrný skoro jen Sokol, a dodnes pečuje o tu pravou míru každého z nás, protože svoboda je svobodou k tomu, co nás zakládá, a tímto základem je právě ta míra, o níž Sokol pečuje odedávna s pravou lidskostí a v přátelství.

Anna Hogenová

Prof. Anna Hogenová přednáší na UK (pedagogická fakulta a husitská teologická fakulta), dějiny filosofie, etiku, fenomenologii. *) Napsala cca 35 monografií, mnoho článků atd. Dle svého vyznání nesnáší lež, a proto občas trpí, ale tak to má asi většina lidí. Má ráda Komenského, Masaryka, Patočku, myšlení starého Řecka, vrcholného středověku, má ráda fenomenologii. Je vlastenka a má ráda Sokol a jeho myšlenky. Má ráda lidi.

***) Fenomenologie: “Zkoumání jevů, nikoliv hledání podstaty. Filozofické přístupy při posuzování společnosti, nezabývající se podstatou, ale tím, jak se nám věci jeví.”**

LOS ANGELES - PRAGUE (FEJETON)

Vylézám z letadla v Ruzyni. Parádně unavený. Trvá mi to až 1 týden se dat dohromady, ale již druhý den spěchám do Sokola Královské Vinohrady. Ta známa budova i lidé v ní mě vždy potěší. Jsem opravdu zvědavý, koho potkám jako prvního. Ejhle, zrovna dnes večer je lampionový průvod. Jdu s nimi, zdravím se s ředitelem i starostou a naším vzdělavatelem Vladimírem, dělá ponocného. Další bratr dělá Mikuláše. A Lenka čerta. Obcházíme s hordou dětí budovu i stadion. Lampionu je málo, dětí ale víc. Krásná atmosféra, děti jsou jako na trnkách, aby už dostaly nějaké dárečky. Kéž bychom i my měli tolik dětí.

Druhý den večer už skáču do bazénu, abych si zaplavával svých obvyklých (x) bazénu a pokusil se vysílením z plavání zkrátit ten zoufalý první týden. Ten první den, tak jako každý rok den po příletu, se zda, že je vše v pořádku, ale další dny mi jasně dají najevo, že se velice mýlím a že těch trpících dnů bude podstatně více. Ve čtvrtek už stojím v družstvu mužů a pružíme na hrazdě. Téměř všichni ji nemáme rádi pro její náročnost. Všichni to asi dříve uměli, alespoň o tom mluví. Nejde mi to, co bych rád uměl, výmyk, otočku kolem hrazdy, odskok. Také jsem to dříve dělal, ale už nemáme tělocvičnu. Proдали jsme ji. Máme peníze, ale nemáme tělocvičnu, ach jo. Stále přemýšlím, jak je to možné. Já vám to tedy povím, bylo to asi takhle.

Když jsem někdy kolem roku 1991 prvně navštívil Sokol v Los Angeles... Tedy on se jmenuje Sokol Los Angeles (dále jen LA) a byl v Hollywoodu. Krásné číslo budovy 500 Western Ave. Koupili tu budovu dávno předtím. Sokol muži, Sokol ženy a Pilná Ruka. Vypadá to, že se snad muži a ženy stranili a byli samostatně, nevím. Zajímá vás ta Pilná Ruka, vidte. No byl to spolek žen, které za druhé světové války šly hadrové panenky, ty prodávaly a za výdělek posílaly něco vojákům na frontu. Ale vraťme se k té budově. Děly se tam věci, podle vyprávění, ale já to nepamatuji. Byla tam docela prima skupinka dětí a dva báječní trenéři. Taky něco jako hospoda tam byla, vypíjendo i s večeřemi. To mě moc nebavilo, a tak jsem šel pomáhat s dětmi. No zkrátím to. Cvičitelé zemřeli a po otázce kdo by to dál mohl dělat, padl prst na mne. Chápal jsem to, nikdo jiný tam nebyl. Oprášil jsem svoje znalosti a pokoušel se dělat hodiny zajímavé. Moc se mi to nedařilo, byl jsem na to sám, na přípravu nezbyl čas. Vozil jsem tam naše děti i jejich kamarády ze sousedství. Moje paní tam tenkrát vařila, já se stále snažil o dobré jméno Sokola.

Na chvíli odbočím. Víte vůbec, jak je to s dopravou v Los Angeles? Nejdříve musíte zaznamenat, že LA je obrovská vesnice. Same rodinné domky, maximálně dvoupatrové. Prostě nemáme fujavice ale zeměřesení. Poslední v roce 1994. Rybičky mi plavaly v záchodě a komín měl v mžiku jen poloviční výšku. Pak se lidi vždy chvíli bojí, ale po takových deseti letech to zase zkoušejí do výšky. Ale ono to zase jednou přijde, a tak se to stále opakuje. Domky to ale vydrží, jsou ze dřeva a hřebíků.

Ale nazpět, teď už víte, proč je to LA jedna obrovská vesnice. Dříve bylo vesnic víc, ale dnes nepoznáte, kde jsou hranice jedné a druhé. Všechno to spadá do jednoho pytle s názvem LA, i Hollywood tam patří. Tím pádem moc aut, široké dálnice (až 8proudé v jednom směru), ale to není dost, aby to pobralo všechna ta auta ráno a pozdě odpoledne. Zmiňuji se o tom záměrně. Naše cvičení v LA bylo v pátek večer od sedmé hodiny. Nejhorší čas, málokdo se tam dostal včas, nebo vůbec. A tak jsme nakonec s cvičením skončili.

Zkrátím to, abyste vydrželi číst. Budovu jsme prodali, máme za to ještě nějaké peníze v bance, a tak je používáme na jiné akce než na cvičení v budově. Říkáme si stále a hrdě Sokol LA. Schůze jednou měsíčně, tábor v horách jednou ročně, jednou za rok tancovačka, nějaké ty jednodenní výšlapy do místních hor, dvoudenní tábor poblíž LA na Labor Day víkend, sponzorujeme školu českého jazyka. Nejvíce se těšíme na Slety v Praze. Je to takový velký svátek pro nás v zahraničí. Bylo nás tam minule ze západního pobřeží Ameriky skoro dvě devítky. Měli jsme štěstí, byl jsem předtím v Praze, cvičení se naučil dopředu, a tak sokolové z LA i San Francisco přijeli připraveni.

Vidíte, bylo by to na dýl, motá se mi tam San Francisco, ale to snad až příště, myslím, že jste toho vydrželi už dost. Kdybyste měli zájem o nějaké střípky od nich, stačí říct, mám tam dobré přátele, bratry a sestry, určitě se rádi rozepíší a lépe než já.

Tak už jsem věnoval dost pěkně stráveného času na tomhle vyprávění, děkuji za pozornost, mějte se moc hezky, já běžím do Sokola natřít další trubky od topení. Máte štěstí, vaše sokolovna je prý památkově chráněna, držte si ji a opravujte, jak se dá.

Jo a chtěli na mě, tedy náš vzdělavatel Vladimír, abych něco napsal o financích. Asi myslel budovu a její údržbu. Ale to se nedovíte, raději cvičím, když není psát o čem.

Tak zase někdy Nazdar

Otto Nötzl, náčelník mužů Sokol Los Angeles

MÉ POTKÁVÁNÍ S PANÍ VĚROU ČÁSLAVSKOU

Začalo to naše potkávání stejně, jako to vaše. Sledovali jste její výkony na televizní obrazovce. Ale již předtím. Přišel rok 1968 a Sokol se začal obnovovat. Účastnil jsem se schůze na Žofíně, byl to konec dubna, či začátek května? A tam se četly i pozdravné dopisy. Paní Hany Benešové a dopis našich olympioniček. Byl tam i podpis paní Věry Čáslavské. Kdepak ty dopisy dneska jsou?

Pak přišel rok 2014 a spisovatel Pavel Kosatík hledal materiály k připravované knize o Jarmile Novotné (také členka vinohradského Sokola). Pomáhal jsem mu i v hledání v archivu naší jednoty. Jako malou pozornost mi věnoval paměti Věry Čáslavské *Život na Olympu*. Její autorizovaný životopis. (Doplňuji: již druhý životopis. Prvý vydala Mladá fronta v roce 1972 pod názvem *Cesta na Olymp*. Autor: Věra Čáslavská-Odložilová).

Zaujala mne jedna větička. Její první cvičební tričko vzniklo přešitím z tatínkova sokolského trička. 230 stránek a o Sokole zhola nic dalšího. Byla to pro mne ale příležitost se zeptat pana Kosatíka na vztah paní Čáslavské k Sokolu. "Tak to bude nejjednodušší, když se na to zeptáte sám paní Čáslavské." A s jejím svolením mi dal její e-mailovou adresu. Nebylo v ní její jméno. Bylo to připomenutí jejích úspěchů v Japonsku. Sakura. Napsal jsem. Dovolím si ocitovat její odpověď:

Vážený a milý bratře Vladimíre, děkuji Vám za moc milé řádky, zahřály u srdce. V současné době začínám psát svou knížku, resp. na doporučení čtenářů – tak trochu "opráším" svou cenzurovanou prvotinu z roku 1972, která se jmenovala CESTA NA OLYMP. Rozhodně se v ní tématu Sokol budu věnovat s patřičnou pozorností a důsledností, to mi věřte. Možná byste mi v daném tématu mohl být i nápomocný, inspirovala mě k tomu Vaše krásná čeština. Prosím, až budete mít chuť a čas, ozvěte se mi na 774277949,

srdečně Vaše Věra Čáslavská

S paní Čáslavskou jsem se několikrát potkal. Připojuji fotografii z oslav výročí pražského povstání v budově Českého rozhlasu.

Tu patřičnou pozornost a důslednost mi ještě důrazněji podtrhla. „Já je tam properu tak důkladně, že na nich nezůstane nit suchá. To mi věřte!“

Mám i její fotografii z Přeboru sokolských seniorů. V Praze na Julisce. Tam jsem ji naposledy žádal, aby vydala své vzpomínky.

Bohužel, paní Věra Čáslavská v roce 2016 zemřela, aniž by svůj text přepracovala. Nebo snad něco napsala?.

Tuto krátkou vzpomínku na ni píše proto, že 3. května by oslavila osmdesáté narozeniny. Paní Věro Čáslavská, čest Vaší památce. A končím názvem jejího článku, který je i dnes aktuální. *Nevolte bývalé komunisty na Hrad, apeluje Věra Čáslavská [online]. www.lidovky.cz, 2013-01-07.*

Pro ty později narozené připojuji životopisné údaje převzaté z wikipedie.

V roce 1957 v necelých 15 letech se setkala s Evou Bosákovou a začala pod jejím vedením trénovat gymnastiku. V témže roce vyhrála gymnastické mistrovství republiky dorostenek i juniorek. V roce 1958 na mistrovství světa ve sportovní gymnastice v Moskvě obsadily československé gymnastky v soutěži družstev druhé místo, ve víceboji jednotlivců skončila Čáslavská osmá. Téhož roku obsadila na mistrovství Československa druhé místo za Bosákovou. O rok později (1959) Čáslavská získala na mistrovství Evropy v Krakově svou první zlatou medaili za cvičení na kladině a stříbrnou za přeskok. V roce 1959 začala Věra Čáslavská spolupracovat s trenérem Vladimírem

Prorokem, který ji vedl do olympijských her v Tokiu, po něm s trenérkou Slávkou Matlochovou.

Roku 1960 byla členkou stříbrného československého olympijského družstva na OH v Římě, v individuálních soutěžích skončila ve víceboji žen osmá a na kladině šestá.

Významný úspěch zaznamenala v roce 1962 na mistrovství světa v Praze, kde vyhrála přeskok, ve víceboji jednotlivců skončila druhá a v prostných třetí. Československé družstvo získalo stříbrnou medaili.

Dalším vrcholem její kariéry byl rok 1964, především pak Letní olympijské hry 1964 v Tokiu, kde získala zlatou medaili ve víceboji jednotlivců, v přeskoku a na kladině. Československé družstvo skončilo druhé. O rok později na mistrovství Evropy v Sofii získala pět zlatých medailí (bradla, kladina, prostná, přeskok, víceboj).

Na mistrovství světa v Dortmundu v roce 1966 zvítězila ve víceboji jednotlivců a v přeskoku, dále získala stříbrnou medaili na kladině a v prostných. V soutěži družstev pak československé gymnastky získaly zlatou medaili.

V roce 1967 na mistrovství Evropy v Amsterdamu získala zlato ve všech soutěžních disciplínách.

V roce 1968 se účastnila Letních olympijských her v Mexiku, kde získala zlato za víceboj, přeskok, bradla a prostná. Stříbro pak za kladinu a v družstvech. V průběhu těchto her se vdala za Josefa Odložila (1938–1993), českého reprezentanta v běhu, držitele stříbrné medaile na 1500 m z LOH 1964 v Tokiu. Na těchto olympijských hrách ukončila svoji sportovní kariéru. Během slavnostního ceremoniálu předání medailí gesty protestovala proti okupaci Československa, když stála společně na stupínku se sovětskou závodnicí. Během slavnostního hraní sovětské hymny otočila hlavu od soupeřky směrem do země. V témže roce byla vyhlášena nejlepší sportovkyní světa.

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ: TAJEMSTVÍ RODU ANEB SESTAVTE SI RODOKMEN!**DRUHÁ ČÁST: Jak matriky číst?****Matrika narozených**

Matrika narozených je nejdůležitější materiál. Každý se narodil a u každého záznamu jsou údaje rodičů, které nás posunou dál do historie; naopak údaje o sňatku se hledají obtížněji (svatba mohla proběhnout jinde) a údaje o úmrtí se hledají nejhůře (člověk může zemřít ve třiceti i v devadesáti, a pokud se mezitím přestěhoval z rodné obce, dohledává se informace velmi těžko). Tedy, kostrou rodokmenu je řetěz dat narození.

1864. Měsíc	Číslo dítěte	Jméno dítěte	Křesť. obřad	Pohlaví	Léze	R o -	
						O t e c	M a t k a
srpen 16	22	Marie	k	ž		Kozák Jan, katolík, domkař a tkadlec z Dehtova č. 22, manželský syn nebožtíka Františka Kozáka, chalupníka ze Zábřezí č. d. 15 a jeho manželky Marie, rozené Lánskýho z Trotiny, č. d. 22, v c. a k. okrese Hořickém.	Barbora, katolička, manželská dcera po nebožtíku Josefu Antonínovi, domkaři na Dehtově, č. d. 14 a jeho manželky Kateřiny, rozené Hákové z Dehtova č. d. 7 vesměs v c. a k. okrese Hořickém.
srpen 17	23	Josef	k	č		Kozák Jan, katolík, domkař a tkadlec z Dehtova č. 22, manželský syn nebožtíka Františka Kozáka, chalupníka ze Zábřezí č. d. 15 a jeho manželky Marie, rozené Lánskýho z Trotiny, č. d. 22, v c. a k. okrese Hořickém.	Barbora, katolička, manželská dcera po nebožtíku Josefu Antonínovi, domkaři na Dehtově, č. d. 14 a jeho manželky Kateřiny, rozené Hákové z Dehtova č. d. 7 vesměs v c. a k. okrese Hořickém.

Záznam matriky narozených vypadá takto: (M N Dolní+Horní Dehtov 1860-1901)
Vyplňované kolonky jsou: jméno dítěte, narozeno dne, pokřtěno dne, adresa, jméno porodní báby. Vyznání, pohlaví a zda je dítě manželské nebo ne. Jména a stav kmotrů. Nejdůležitější jsou údaje o rodičích.

Ze záznamu z obrázku se dozvíme:

Jméno: Marie, narozena: 16. srpna 1864, pokřtěna 17. srpna, náboženství katolické, pohlaví ženské, lože manželské. (+ 3.8.1866.)

Otec: Kozák Jan, katolík, domkař a tkadlec z Dehtova č. 22, manželský syn nebožtíka Františka Kozáka, chalupníka ze Zábřezí č. d. 15 a jeho manželky Marie, rozené Lánskýho z Trotiny, č. d. 22, v c. a k. okrese Hořickém.

Matka: Barbora, katolička, manželská dcera po nebožtíku Josefu Antonínovi, domkaři na Dehtově, č. d. 14 a jeho manželky Kateřiny, rozené Hákové z Dehtova č. d. 7 vesměs v c. a k. okrese Hořickém.

Údaje o porodní bábě a kmotrech pro rodokmen většinou nejsou důležité, nebývali příbuzní.

Tedy, z tohoto jednoho záznamu můžeme zjistit:

- Jména rodičů a prarodičů a jejich obce. Občas je uvedené i datum narození rodičů.
- Víme, že dítě je manželské => projdeme matriky oddaných zmíněných obcí několik let dozadu. Mladý pár se často nechal oddat v obci, kde žili rodiče jednoho nebo druhého ze snoubenců (rodiče organizovali svatební oslavy), projdeme tedy matriky oddaných všech tří obcí.
- Pokud bychom v matrice oddaných nebyli úspěšní a nenašli údaje o narození, tak můžeme hledat "na blind" v matrikách narozených; lidem v době narození dítěte je většinou mezi 18 a 35 lety.
- Víme, že matka Barbora měla oba rodiče z Dehtova kde žila => pravděpodobně se tam sama narodila
- Případ hledání otce Jana, kdy každý rodiče pochází z jiné obce, je běžnější a je detailně rozebraný na konci článku.
- Víme, že oba dědové dítěte byli v době jeho narození už po smrti => projdeme zpětně od tohoto data matriku zemřelých obou obcí (Zábřezí pro nalezení Františka Kozáka a Dehtova pro Josefa Antonína).
- Bonus: víme, že otec Jan a děda Josef byli v této době domkaři, tj. majitelé domu. V jiných nematrických dokumentech bychom mohli najít něco navíc.

S pomocí těchto údajů najdeme v matriční knize narození rodičů a postup opakujeme tak dlouho, dokud něco nalézáme.

Některé knihy mají i index – jmenný seznam na konci knihy. Na jedné straně jsou všichni s příjmením od jednoho písmene, k tomu se většinou píše číslo domu, kde se dítě narodilo, datum provedení záznamu a strana knihy, na které je celý záznam. To je (mimo podrobného procházení celé knihy) jediná možnost, jak najít i sourozence našich předků.

Pokud kniha index má, bývá to uvedeno už v názvu knihy/souboru, který stáhnete. Knihy oddaných a zemřelých mohou mít index také.

rok	měsíc	čís.d.	jméno dítěte	místo	na stránce:
1861.	červen	31.	Keil Jan	Dechtov.	fol 2.
1861.	září.	25.	Keil Václav.	Dechtov.	" 4.
1862.	květenec	5.	Keil Anna.	Dechtov Dehni	" 7.
1862.	11. března	25.	Keil Josef.	Dechtov.	" 9.
1862.	11. dubna.	31.	Keil Františka.	Dechtov.	" 10.
1864.	27. března.	24.	Keil Josefa.	Dechtov.	" 13.
1865.	11. února.	5.	Keil Josef.	Dechtov.	" 16.

Index písmena R, MN Dehtov 1860–1901

Matrika oddaných

Matrika oddaných má výhodu v tom, že její procházení je velmi rychlé. Svateb bylo za rok podstatně méně než narozených dětí a například v oblasti mého vlastního pátrání – malé obce s řádově vyššími desítkami adres – byly do roka dvě tři svatby. Pro obsáhnutí velkého časového úseku nám stačí projít poměrně málo stran.

Pokud máme z matriky narozených jen jména rodičů bez věku, tak vodítko k jejich datům narození nejsnáze najdeme právě přes matriku oddaných (hledáme zpětně od data narození dítěte). Když zjistíme konkrétní datum narození, snížíme počet stran, které musíme pročíst.

Třebihošť		Bräutigam — Ženich		Religion Náboženství		Alter věk léta či stáří	Stand stav	Stimm hlas	Vidow vdovec
Monat und Tag Rok, Měsíc a den	Haus- Nro. Číslo domu	Namen — jméno		Katholik katolického	protestant. nekatolick.				
25. 10. října 1880.	47.	Jukliček Josef, tkadlec z Třebihošti čp. 47, manžel. syn Jana Juklička, čp. 59 a jeho manželky Františky rodem Vondroušovy z Dehtova, čp. 5, okres Hořický.		Katholik		15 2/12 = 15 1/2	svobodný		
Dne 24. října 1880. v chrámu Páně miletinském ohlášené oddal. P. Jos. Janda, kaplan místní a vojenský. Vyznání – katolík, stáří – 15.2.1853 = 25 7/12 (7 měsíců, 12 dnů), stav – svobodný. Lepší záznam.									

MO Třebihošť 1863–1905

V záznamu matriky oddaných najdeme kolonky: datum, číslo domu, údaje o ženichovi, vyznání, věk, stav (svobodný/vdovec). To samé u nevěsty. Jména oddávajícího a svědků.

V záznamu na obrázku se dočteme: 25. října 1880. Dům č. 47. Jukliček Josef, tkadlec z Třebihošti čp. 47, manžel. syn Jana Juklička, čp. 59 a jeho manželky Františky rodem Vondroušovy z Dehtova, čp. 5, okres Hořický. Dne 24. října 1880 v chrámu Páně miletinském ohlášené oddal p. Jos. Janda, kaplan místní a vojenský. Vyznání – katolík, stáří – 15.2.1853 = 25 7/12 (7 měsíců, 12 dnů), stav – svobodný.

Záznam o nevěstě obsahuje stejné informace.

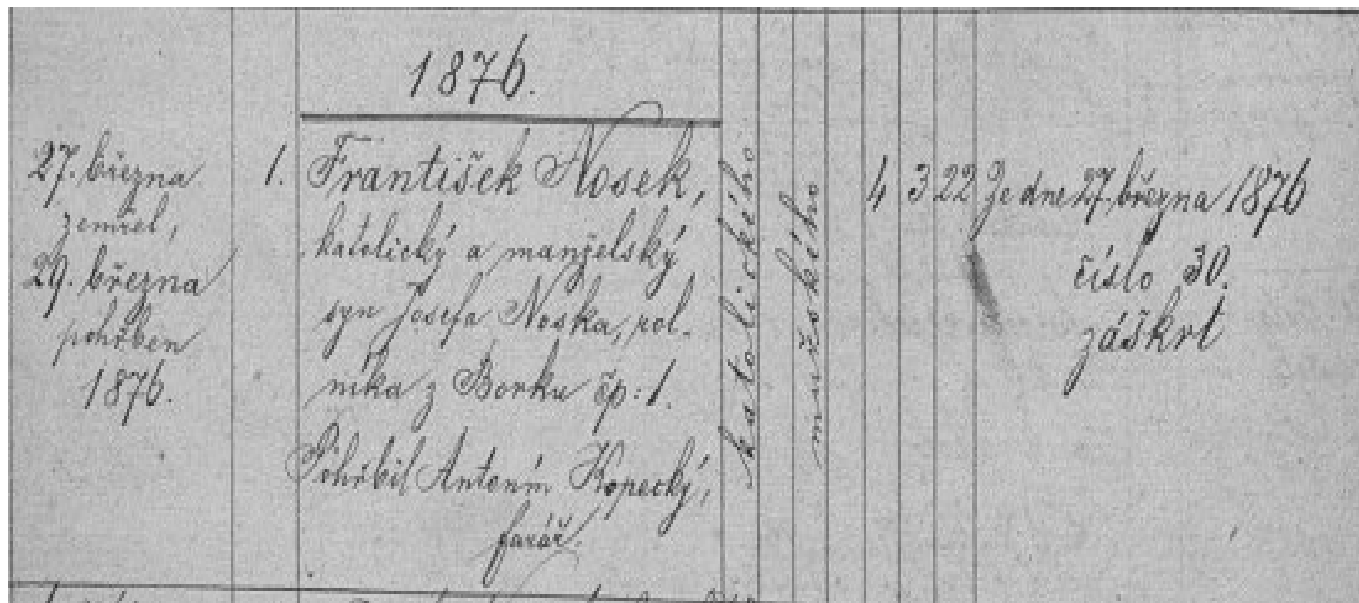
Matrika zemřelých

Matrika zemřelých je z hlediska získaných informací nejméně důležitý zdroj, ale přesto se můžeme dostat do situace, kdy se nám velmi hodí. Například:

V matrice oddaných se dočteme, že jeden ze snoubenců je vdova/vdovec, a chceme najít jeho prvního manžela/manželku.

· V matrice narozených zjistíme, že některý z prarodičů narozeného dítěte už nežil (záznam „otec: Jan Kozák, syn nebožtíka Františka Kozáka...“)

Identifikace osoby v matrice zemřelých není moc rozsáhlá, ale dostaneme informace o rodině (u dospělých se píše jméno u manžela/manželky, u dětí jména rodičů) a o věku – tedy zjistíme, v kterém roce hledat záznam o narození.

MZ Borek 1804–1882

Dočteme se: datum úmrtí, pohřbu, jméno a původ zemřelého.

Informace z obrázku: 27. března zemřel, 29. března pohřben. 1876. František Nosek, katolický a manželský syn Josefa Noska, rolníka z Borku čp. 1, pohřbil Antonín Kopecký, farář. Vyznání: katolické, pohlaví: mužské, věk: léta 4, měsíce 3, dny 22. Příčina úmrtí a kdy ji lékař stanovil: 27. března 1876, záškrť.

Jak nám mohou pomoci okresní archivy?

V okresních archivech najdeme všelijaké dokumenty z chodu obce a obecních orgánů a spolků – cokoli se obec rozhodla do archivu dát. Zpravidla ke každé obci najdeme obecní kroniky a záznamy jednání zastupitelstva. Můžeme zde získat informace navíc k matričním údajům:

· Byl náš předek v zastupitelstvu nebo nějakém spolku? V Sokole, divadelním, u hasičů? Můžeme najít záznamy o jednáních, veřejných vystoupeních, plakáty, pozvánky, v novějších záznamech fotografie.

· Byl předek “domkář” nebo “chalupník”, tedy majitel nemovitosti? Bude zapsaný v seznamech vlastníků, v převodu majetku nebo ve sčítání lidu. Občas se tak můžeme dozvědět víc informací o celé rodině, třeba počet obyvatel v domě.

· V kronice obce můžeme často narazit na informace o úmrtí - pokud měl pro obec významné povolání (zastupitel, hostinský, řídící učitel...) nebo zemřel tragicky, při epidemii a podobně.

Nevýhoda okresních archivů je ta, že jejich materiály digitalizované nejsou a jsou otevřené jen ve všední dny, tedy náš výlet bude stát nějakou dovolenou.

Anka Holanová, T.J. Sokol Libeň

BRATR JAROSLAV DVOŘÁK

12. dubna tomu bude 80 let, co byl umučen v koncentračním táboře Osvětim Jaroslav Dvořák, člen náčelnictva ČOS a župní náčelník dorostenců a člen tělocvičné jednoty Sokol Královské Vinohrady, jako jeden z prvních ze zatčených členů náčelnictva, kteří měli označení návrat nežádoucí.

Vedoucí dorostu. Narodil se 7. března 1904 v Praze na Královských Vinohradech. Jeho rodiče měli malý krámk v Záhřebské ulici na Královských Vinohradech. Jeho otec Jaroslav Dvořák zemřel za 1. světové války. Krátce nato zemřela v roce 1918 jeho sestra Otýlie. Jeho matka, Anna Dvořáková, musela poté změnit krámk na trafikou. Po vystudování byl Jaroslav Dvořák úředníkem Pražské spořitelny.

Byl horlivým vlastencem a celý svůj život věnoval sokolské myšlence. Byl členem náčelnictva a místopředseda dorostového odboru České obce Sokolské, náčelník dorostu Sokolské župy Středočeské Jana Podlipného, místonáčelník a vedoucí dorostu Sokola Vinohradského.

Začátkem 2. světové války se aktivně zapojil do odbojového hnutí. Byl členem prozatímní ilegální vlády na území ČSR, členem ilegální složky tajné policie, pracoval v ilegální skupině Jindra, rozšiřoval protinacistický

ilegální časopis Český Kurýr a byl ve spojení s naší prozatímní vládou v Anglii a SSSR pomocí tajné vysílačky.

Po rozpuštění Sokola se scházeli v jeho bytě v Praze Spořilově někteří členové náčelnictva Sokola a jeho spolupracovníci z nacistického odboje. Začátkem října 1941 se svěřil svojí matce Anně Dvořákové a manželce Antonii, že celou odbojovou skupinu čeká katastrofa. Dne 6. října 1941 řekl matce a manželce, že bude pravděpodobně zatčen. Vyprávěl, že by měl možnost se svými spolupracovníky Bakosem, Hankem a dalšími spolupracovníky utéci přes Slovensko, kde bylo připraveno letadlo, do Jugoslávie a případně dále do SSSR. Předvídal však nezdár této akce a možnost, že by přivedl řadu lidí včetně své rodiny do neštěstí a rozhodl se raději pro možnost zatčení. Dne 7. října 1941 byl v 5 hodin ráno zatčen Gestapem. Přesto, že předtím byly odstraněny všechny kompromitující materiály, našlo Gestapo jeden doklad, který ho usvědčoval o styku s Jugoslávií. Tentýž den v 6:30 ráno oznámil tajně spořilovský strážník jeho manželce, že vyzvěděl na šoférovi Gestapa, že bylo zatčeno celé náčelnictvo Sokola. Od ostatních manželek zatčených se Antonie Dvořáková dověděla, že zatčené odvezli do Pečkova paláce a odtud tentýž den do Terezína.

Nedlouho po zatčení Jaroslava Dvořáka navštívila jeho matku paní, která se představila jako jeho spolupracovnice Štětková-Wernerová, tajemnice železářského družstva v Praze Vodičkově ulici proti Dívčí škole. Matka Anna Dvořáková, která byla sama doma, ji nechtěla pustit dovnitř. Po naléhání ji přesto pustila a mluvila s ní. Paní Štětková ujišťovala matku zatčeného Jaroslava Dvořáka, že ji na manželovi velmi záleží a že přijde doba, kdy manžela budou jeho spolupracovníci potřebovat. Matka to sdělila manželce Jaroslava Dvořáka a po prodiskutování celé věci se obě dohodli, že paní Štětkové nebudou důvěřovat. Antonie Dvořáková šla druhý den k paní Kavalírové, jejíž manžel MUDr. Kavalír byl zatčen s jejím manželem. Řekla jí o návštěvě paní Štětkové-Wernerové a ta ji upozornila, že je to sestra redaktora Wenera. Anna i Antonie Dvořákové byly při rozhovorech s paní Štětkovou, která je často navštěvovala a přinášela různé potraviny. Tvrdila, že spolupracovala se zatčeným u ilegální české tajné policie. Dala jim svoji adresu a vyžadovala, aby jí bylo oznámeno, jakmile bude zatčený psát a co píše. Při jedné ze svých návštěv sdělila, aniž se jí na to někdo ptal, že ve službách tehdejšího říšského protektora Neuratha byl prý říšský Němec, který podával manželovi a jeho spolupracovníkům zprávy, které byly tajně odesílány do Anglie a SSSR. Když tohoto Němce zatýkalo Gestapo, tak se před očima své ženy a dětí zastřelil. Tímto činem zachránil mnoho dalších našich lidí z ilegálního hnutí. Po jeho jménu Anna a Antonie pátraly, ale nikdy se o něm nic nedověděly. Jednou přišla s návrhem, že by mohla zařídit vyplacení zatčeného, což obě důrazně odmítly. Před touto návštěvou přišel od zatčeného moták, ve kterém sděloval, aby se v jeho prospěch nic nepodnikalo, že by to bylo marné.

Antonie Dvořáková se dověděla od svého strýce Rudolfa Korynty, že zná redaktora Hudce, který pracoval s redaktorem Wernerem. Strýc jej žádal, aby zjistil, proč byl Jaroslav Dvořák zatčen a co mu kladli za vinu. Ten vyšetřil, že Jaroslav Dvořák byl zvolen jako člen prozatímní ilegální vlády a že měl styky s Jugoslávií a byl členem odbojové skupiny Jindra.

Z Terezína poslal Jaroslav Dvořák pět lístků a dva motáky. Na lístcích byla stále stejná sdělení. V první motáku žádal alespoň o bramborovou placku, z čehož manželka vystihla, že je možno k prádlu přiložit i něco k jídlu. Druhý moták byl velmi smutný a vypadalo to, jako když se s rodinou loučí. Děkoval za vše, prosil všechny za odpuštění a dával manželce na starost syna a svoji matku. Bohužel tyto motáky musela manželka na čestné slovo doručiteli sokolovi Tešlovi zničit.

Jaroslav Dvořák byl v Terezíně asi pět měsíců. Dne 12. dubna přišel z Osvětimi telegram, že Jaroslav Dvořák, zemřel na zánět plic. Po jeho smrti paní Štětková již nepřišla. Krátce po revoluci ji manželka Jaroslava Dvořáka navštívila a chtěla vědět o manželovi nějaké informace. Ta napřed rázně odmítla o čemkoliv diskutovat, ale pak ústně potvrdila to, co její bratr zjistil na Gestapu.

Po válce se matka a manželka Jaroslava Dvořáka při smuteční tryzně a předávání vyznamenání dověděly od řídicího učitele Josefa Jůny z Trutnova, že byl s Jaroslavem Dvořákem v Osvětimi. Ten jim vyprávěl, že po příjezdu z Terezína do Osvětimi museli všichni nastoupit do řady, byli fotografováni ze všech stran.

Po skončení těchto formalit přistoupil k Jaroslavu Dvořákovi osvětimský kápo a osopil se na něho, že prý má nakřivo vězeňské číslo. Za to jej surově ztýral tak, že zůstal v bezvědomí. Po prohlídce spoluvězněm dr. Bukovským a ošetření bylo zjištěno, že má zlomeninu pěti žeber a vnitřní zranění. V tomto stavu musel pracovat v lomu. Byl pak odvezen do karantény a od té doby ho již nikdo neviděl a nedověděl se, co se s ním stalo.

Sepsáno podle svědecké výpovědi Antonie Dvořákové ze dne 12. října 1976. „Jaroslav Dvořák se začátkem 2. světové války aktivně zapojil do odbojového hnutí. Byl za Sokol delegován do prozatímní ilegální vlády na území ČSR, členem ilegální složky tajné policie, pracoval v ilegální skupině Jindra, rozšiřoval protinacistický ilegální časopis Český Kurýr a byl ve spojení s naší prozatímní vládou v Anglii a SSSR pomocí tajné vysílačky. Po rozpuštění Sokola se scházeli v jeho bytě v Praze Spořilově někteří členové náčelnictva Sokola a jeho spolupracovníci z protinacistického odboje. Dne 17. listopadu 1945 prezident republiky Dr. Edvard Beneš Jaroslavu Dvořákovi udělil Československý válečný kříž 1939 v uznání bojových zásluh, které získal v boji za osvobození Republiky Československé z nepřátelského obsazení.“

Vladimír Dvořák, syn; převzato z dokumentu Osudy a oběti doby okupace (ed. Vladimír Richter), dostupné na webu Sokola Praha Královské Vinohrady

DO ŠKOLY JSEM ŠEL V 80 LÉTECH, NEVĚŘÍTE?

Na jaře v roce 2014 se mi ozvala paní učitelka ze ZŠ Litvínovská 600, jestli bych mohl žákům její třídy něco povědět o odboji na Proseku a o Pražském květnovém povstání. Na předběžné schůzce jsem jí řekl, že budu mluvit o sokolském odboji. U Pražského povstání jsem se zmínil, že hlášení rozhlasu na vlně 415 metrů vždy předcházela sokolský pochod *Lví silou*, který burcoval lidi do revoluce. A to se nyní nezmiňuje – škoda. Dohodli jsme se, že třída za mnou přijde do sokolovny, bude to lepší, než ve škole vzhledem k autentičnosti prostředí. Děti se posadily na lavičkách, já seděl na bedně. Mluvil jsem asi hodinu. Bez papíru. Děti poslouchaly, nikdo se ani nehnul. Když jsem skončil, zeptal jsem se, zda mají otázky. Jen jeden hoch se přihlásil. Paní učitelka mi poděkovala a pokračovala: „Děti si něco pro vás připravily, teď to předvedou“. Všechny se postavily, seřadily se, postavila se před ně dívčina s flétničkou, udala tón a sbor spustil „*Lví silou...*“, všechny sloky. To jsem nečekal, velice mne to potěšilo. Později mi paní učitelka volala, že ten hoch, který se ptal, napsal o besedě do školního časopisu článek, jak se jim beseda líbila a že jim přinesla nové znalosti.

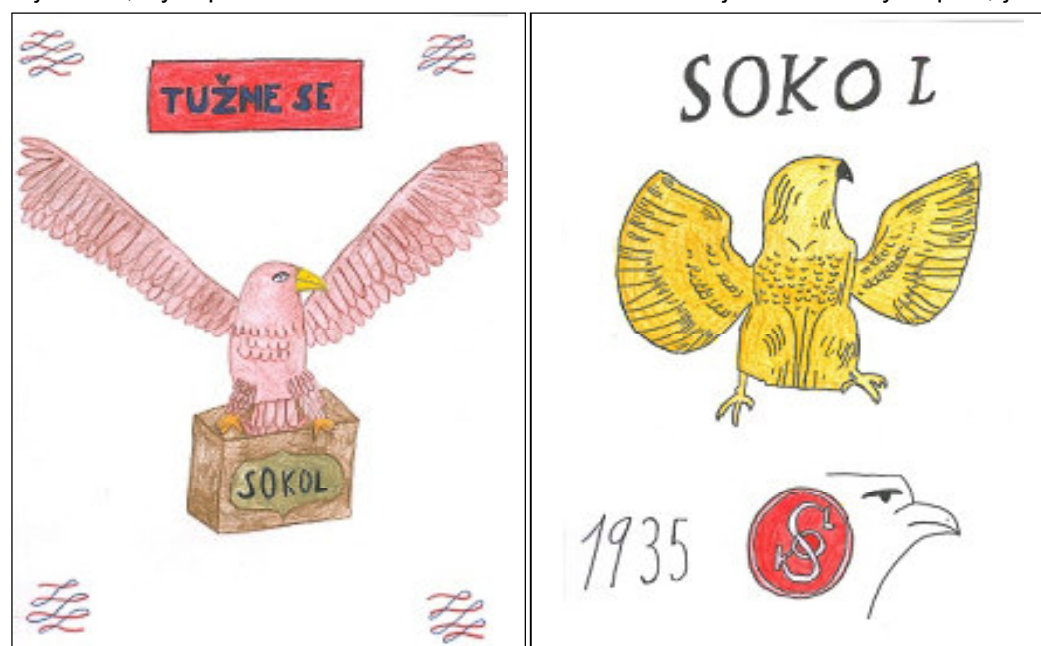
Druhá návštěva - to byly děti ze ZŠ Litvínovská 500 v rámci soutěže *Znáš svého souseda?* Byla to malá skupinka dětí, které měly za úkol hovor se mnou nahrát, pořít fotografie a doma udělat z rozhovoru reportáž. Soutěž byla ukončena na radnici Prahy 9 ve Vysočanech, kde soutěžící skupiny vystoupily se svými reportážemi. Promítaly se fotografie, pouštěly se nahrané záznamy a děti vše doprovázely svými slovy. Pamatuji se, že je nejvíce zaujala moje činnost v Sokole... Mluvil jsem s nimi také o různých událostech mého života, o Mnichovu 1938, o Protektorátu, o revoluci v roce 1945 i o únoru 1948. Také o mé vědecké práci v oblasti virologie a biochemie, ale Sokol je opravdu zaujal nejvíce!

Další návštěva byla ve Škole česko-německého přátelství v Praze - Střížkově. Vybrali toho pravého! Narodil jsem se totiž v Krkonoších a když byla v září 1938 Mnichovská konference, šli jsme spát jako občané Československé republiky a vzbudili jsme se jako občané Velkoněmecké říše. Mám dokument od Hejtmanství v Jilemnici, kde se píše: (...) *Pan Otakar Mach se ženou a se synem, občané Velkoněmecké říše, uprchlíci, žádají o česko-slovenské občanství...*“. To nám bylo uděleno 24. února 1939. Za tři týdny 15. března okupovala německá vojska zbytek republiky, začal Protektorát. O tom všem jsem s dětmi mluvil, podobně jako s dětmi ze ZŠ Litvínovská 500. V té škole nás bylo víc pamětníků, každý hovořil se skupinkou dětí, byly různého věku. Byli jsme ve škole třikrát. Na závěr školní soutěže předvedly děti, co je nejvíce zaujalo. A zase to byl Sokol! Už při třetí návštěvě mi děti ukazovaly fotografie z internetu a ptaly se, na které jsem já? Bohužel, nemohl jsem jim udělat radost, na žádné jsem nebyl. Společně jsme se vyfotografovali, také jsem dostal od nich na památku obrázek.

Další návštěva byla opět v ZŠ Litvínovská 500. Deváťákům se promítal film od společnosti *Člověk v tísní*. Žactvo přitom nedávalo pozor, děti hlučely a dávaly najevo, že je film nebaví.

Když film skončil, vyzvala mne paní učitelka, abych k tomu filmu něco poznamenal. To jsem nemohl, protože mi unikl smysl toho filmu. Začal jsem dětem vyprávět co vše jsem prožil a na čem jsem pracoval. Jakmile jsem promluvil, rázem nastal klid a naprosté ticho. Vzhledem ke svému vzdělání a celoživotní práci jsem na závěr hovořil o virech. Pracoval jsem s retroviry, mezi něž patří HIV. Dozvěděli se, že pokud se virem nakazí, stane se okamžitě trvalou součástí jejich buněk. Žádný lék je nevyčlení, ani lék profesora Antonína Holého. Pouze prodlouží život, ale virus z buněk neodstraní.

Poslední cesta do školy byla tento týden. Byla to velká náhoda, ve středu bylo výročí 160 let od založení Sokola. Školu v Litvínovské 600 jsem navštívil v úterý, ve středu a ve čtvrtek. Hovořil jsem v jídelně, bylo přítomno asi 50 – 60 dětí. Na začátku jsem se vždy zeptal, jaká výročí si připomeneme

tento rok, například že jedno z nich je tento týden. První den správná odpověď: 160 let Sokola. Druhý den nikdo nevěděl. Třetí den až na třetí pokus a ještě chybně: 150 let Sokola. Mluvil jsem jen o Sokolu, o Miroslavu Tyršovi a Jindřichu Fügnerovi, o jejich myšlenkách, o Janu Podlipném, o legiích, o sokolském odboji a o Akci Anthropoid. Tato beseda by byla na několik stránek... Děti pozorně poslouchaly, „nespaly“, nevyrušovaly. Odměnily mne přiloženými obrázky.

Opět zvítězil SOKOL!

SLOVO DO VLASTNÍCH ŘAD

Pravě jsem vyplnil a odeslal dotazník, který se týká sokolského kroje. Jeho nošením na veřejnosti se hlásíme ke společenství České obce sokolské, k myšlenkám Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera – a také k historii Sokola. Ale odbočím.

Ve společnosti se, bohužel, o Sokolu málo ví. Hovořím s lidmi, a když se zmíním o Sokole, odpověď zní: „*On ještě existuje?*“ nebo „*Co to je Sokol?*“ Nedávno jsem hovořil na místní ZŠ k šesti třídám, dvě třídy na jednu besedu, celkem 250–300 dětí. Když jsem se zeptal, kdo z nich chodí do Sokola, zvedl ruku pouze jeden chlapec. V čem to vězí, že je tak málo dětí v Sokole? Když si vzpomenu na svá školní léta, všichni ve třídě jsme byli v Sokole, hoši i děvčata. Celé rodiny byly sokolské. Na tuto otázku tedy odpovědět neumím. Zaměřím se na jinou stránku věci – a to snad napoví mnohé.

V letošním roce jsou dvě významná sokolská výročí. Před 160 lety byl založen Sokol, před 80 lety probíhala Akce Anthropoid. Právě o těchto výročích jsem hovořil s dětmi ve školách. Chtěl jsem, aby besedy byly v sokolovně kvůli autentičnosti prostředí, ale vzhledem ke covidu se besedy uskutečnily ve školní jídelně. Děti k mé radosti poslouchaly opravu pozorně, ani nedutaly. Se zájmem poslouchaly i přítomné paní učitelky. O tom je více v jiném mém článku – je k dispozici.

Činovníci Sokola, přátelé Sokola, pokud máte možnost, navažte spolupráci s místní školou a udělejte dětem besedu k těmto výročím! Hovořte vždy bez papíru, to je důležité. Pokud vám něco vypadne z paměti, nic si nevymýšlejte, děti to poznají a přijdte o svou autoritu! To samé platí, když se dítě na něco zeptá. Neznáte-li odpověď, řekněte *nevím, musím se doma podívat do knih a povím vám příště*. Pište do místních novin kromě toho, že informace o jednotě máte na vlastních webových stránkách. To je velice důležité. Pište nejen o výročích, ale co vaše sokolská jednota během týdne dělá. Pozvěte lidi na Šibřinky, na dětské dny, na závody, zaveďte jako jednu z „pouťových atrakcí“ testování zdatnosti rodin – to upoutá nejvíce a třeba přivede nové členy. Námětů je více... Za státních svátků představitelé obcí kladou věnce u pomníků. Připojte se k nim v krojích a s kyticí. Pokud má toto výročí vztah k sokolské historii, měli byste i vy jako sokolové o podílu sokolů na té události promluvit. Nikdo z jiných řad se o Sokolu nezmíní a vy v krojích svou mlčící přítomností jen přidáte body jiným řečníkům. Promluvit krátce a výstižně, bez papíru! Tím zabodujete!

To se týká i *Sokolské stráže*. Mají historické kroje, nesou historické prapory, všechna čest jejich vystupování. Mnohdy jsou přítomni na akcích, které pořádají jiné organizace, a tam by právě měl zástupce Sokolské stráže, nebo jejich doprovod vystoupit s krátkým proslovem, proč na té akci jsou a jak se na těch událostech sokolové podíleli. Jak jsem napsal v úvodu, většina lidí ani neví, že to jsou sokolové – a to se právě týká Dotazníku ohledně sokolského kroje: Pro diváky je to skupina lidí v krásných uniformách, něco jako šermíři na hradech. Pěkná kulisa na pietních bratrem nebo společenských akcích, body ale sbírají naprosto nezasloužené jiné. Sokolská stráž by měla být dědicem myšlenek Tyrše a Fügnera a prezidentů Tomáše G. Masaryka a Eduarda Beneše. Protože budete mluvit „spatrá“, musíte se na svůj projev řádně připravit. Nestačí znát jenom fakta, musíte se důkladně zmínit, jak se v té době žilo, jaká byla „atmosféra“ té které doby. Mám díky svému věku tu výhodu, že jsem tu dobu prožil.

Přišel Protektorát, vše bylo na předěl. Potraviny, mléko, maso, tuky, oleje, textil, šaty, boty, tabák – vše na lístky. Myslím, že jednotlivé kupóny byly na 50g nebo 100g. Kdo lístky ztratil, musela se s ním po celý měsíc o vše dělit rodina. Za neoprávněné vydání lístků nebo poukazů nebo jejich zfalšování, byl zatčený popraven!! V každém domě byly úřední seznamy obyvatel. Když v noci přišlo na razii Gestapo a našlo někoho cizího, on a všichni v tom bytě byli zatčeni, šli před stanný soud a večer téhož dne byli popraveni. Z radiopřijímačů byly odstraněny součástky umožňující poslech vysílačů na krátkých vlnách. Na nich vysílaly česky a slovensky Londýn, Moskva a New York. Za poslech těchto stanic byl trest smrti; za Gestapem nalezenou ukrytou zbraň – poprava. Pamatuji se na plakáty cihlové barvy, nahoře orlice, v pařátech hákový kříž. Následoval seznam lidí minulý den popravených. Byly tam rodiny i s dětmi. Plakáty se každý den měnily...

Do této atmosféry strachu a teroru seskočili 29. prosince 1941 u Nehvizd Jozef Gabčík a Jan Kubiš. Pomůže jim odboj, nebo všichni ztratili odvahu a nechají je na holičkách? Byla to náhoda nebo štěstí, že seskočili u Nehvizd poblíž Prahy mezi sokoly? Sokolové neztratili odvahu, i když věděli, do čeho jdou a co může být na konci. Pomohli. Splnili svou přísahu republiky ve skladbě pro muže, provolanou na X. všesokolském sletu v roce 1938.

Bratr Pavel Koukal velice dobře zachytil pomoc sokolů v publikaci *Sokolové proti Heydrichovi*. Text doprovází bohatá fotografická dokumentace. Je to vynikající pramen informací, kniha by měla být v každé sokolské jednotě. Doporučuji také dvě knihy Dalibora Váchy, obě jsou kronikami té doby. *M+B+M* už vyšla, *Smrt na kůru* vyjde 25. března.

Nedávno se mi dostala do ruky velice důležitá listina. V textu je uvedeno, že 27. února 1942 byla zrušena jistá vkladní knížka s obnosem 30 355, 45 K. Obnos zaokrouhlený na 31 000 K vyplatil pokladník doručiteli. Pan Alois Skřivánek, prokurista v duchcovské pobožce Legiobanky, požádal pokladníka, aby si doručitele zapamatoval, ale aby se o něm ani o výběru peněz nikomu nezmiňoval. Doručitelem byl totiž sokol Jan Zelenka-Hajský, v té době zapojený v sokolském odboji, který potřeboval najít zdroj peněz na podporu pobytu výsadku parašutistů. Znal se dobře s bratrem Aloisem Skřivánkem ze Sokola Duchcov, ze Sokolské župy Kukaňovy. Tak byly sokolské peníze v pořádku předány dalšímu sokolovi a použity na pomoc Akci Anthropoid.

Po válce 20. 6. 1945 Alois Skřivánek vyhledal onoho pokladníka, předložil mu fotografii, na které byl Jan Zelenka-Hajský. Pokladník potvrdil, že osoba, které byly tehdy peníze vyplaceny, souhlasí s osobou na fotografii. To je důkaz, že Akce Anthropoid byla financována sokolskými penězi!

Ještě před Mnichovem A. Skřivánek převedl uložené vklady Sokolské župy Kukaňovy do Legiobanky v Praze. Po Mnichově byl Duchcov zabrán Němci, Skřivánkovi – jako jiní Češi – museli odejít do „okleštěné“ republiky. Kdyby bratr Skřivánek peníze nepřevodil, Němci by sokolské peníze ukradli, dostala by je Hitlerjugend...

Sokolové a naše dějiny – vše je od konce národního obrození velice úzce propojeno. Připomínám slova prezidenta Masaryka: „*Bez sokolů by nebyly legie, bez legií by nebyla republika*“. Právě tak platí – a dnešní historikové to potvrzují, že bez sokolského odboje by se prezidentu Benešovi nepodařilo v roce 1945 obnovit Československo.

Ota Mach, T.J. Sokol Prosek

GLOSA: VĚRNÍ ZŮSTANEME JAKO HIP-HOP?

Pro můj mobilní telefon jsem zvolila jak melodii skladbu hudebního skladatele Jana Seeháka (1910–1978) *Věrní zůstaneme*, který je také autorem hudby k slavnému cvičení mužů pro X. všesokolský slet v Praze r. 1938 *Přísaha republiky*.

Velkou výhodou této melodie je, že když zazní, vím, že volá někdo mně. Je možné ji stáhnout na webové stránce <http://volesky.com/showmedia.php?medialD=2945&medialinkID=2504> a také zde přečíst zajímavé informace o autorovi. Tento hudební kus mám nastavený i pro budík. Jakmile ráno zahrají první tóny, vzpomenu si na Sokol, zvonění „zaklapnu“ a vyskočím z postele.

Když jsme byli celá rodina o zimních prázdninách na chalupě, děti nechtěly ráno vstávat, tak se přehrála celá nahrávka a děti stále ležely. Dcera mi jasně vzkázala: „*Jestli mě budeš budit takovou hudbou, nebudu mít ráda Sokol*“. To jsem nechtěla, tak jsem musela hledat jinou melodii. Moje volba padla na úryvek předehry k Ódě na radost z Beethovenovy Deváté symfonie. Při té příležitosti jsem objevila zajímavou stránku, totiž různé verze (např. techno, hip-hop, kytara, jazz, big band) na Beethovenovu skladbu. Jsou podle mě velmi zdařilé, ostatně, posuďte sami: <https://www.coe.int/cs/web/about-us/the-european-anthem>. Pravidelný rytmus verze hip-hop je vhodný i na cvičení, pouštím si ji při jízdě na kolečkových lyžích.

Jan Seehák (4. 4. 1910-16. 6. 1978), hudební skladatel, člen T.J. Sokol Praha Královské Vinohrady

Hudební skladatelé složili mnoho skladeb pro Sokol, je možné si je poslechnout i online, příkladem je na kanál YouTube CzechLion1918: <https://www.youtube.com/c/CzechLion1918>. Kdyby se našel šikovný hudebník a převlékl by starší sokolské melodie do moderního kabátu, věřím, že by úspěch byl zaručen. Tělocvičnami by již nezněla jen převzatá muzika ze zahraničí, ale i české sokolské „staronové“ melodie. Mohlo by to být „in“. Třeba by se to líbilo i mladé generaci. A možná by si ji někteří nastavili jako budík. Tak co, najde se?

Jana Seemanová, T.J. Sokol Prosek

O SOKOLOVNĚ T.J. SOKOL PRAHA STARÉ MĚSTO, KTERÁ JIŽ NEEXISTUJE

Původní sokolovna T.J. Sokol Praha Staré Město

Dnes vás vezmeme do sokolovny, která už neexistuje. Stávala v ulici Na Františku a v posledních dnech druhé světové války ji němečtí okupanti vypálili, protože se domnívali, že uvnitř se skrývají obránci Prahy. Budova pak byla srovnána se zemí a osiřelí sokolové se uchýlili do budovy „Roxy“ v Dlouhé ulici a do tělocvičen škol v Masné a Dušní. Připomeňme, že Sokol Praha Staré Město byl založen 6. září 1894 za osobní účasti dra. Jana Podlipného. Cvičenci se nejprve scházeli ve škole u sv. Kříže Většího na Janském náměstí (dnes nám. Curieových). Trvalo celých pětadvacet let, než byla sokolovna Na Františku postavena. Slavnostní otevření se konalo 16. října 1921.

Převzato z: <https://www.facebook.com/vzdelavatele/photos/a.108974594165930/486978046365581/?type=3>

KYČERA, CIMBÁLOVÁ MUZIKA SOKOLA PRAHA VRŠOVICE V MICHNOVĚ PALÁCI

Je 8. března L. P. 2022 a do koncertního sálu Michnova paláce se začínají trousit první návštěvníci dalšího pořadu projektu Vzdělavatelského odboru Sokola, nazvaného DO SOKOLA ZA KULTUROU. Z předsálí za vchodem z nádvoří Tyršova domu se ozývají zde ne příliš časté, a tedy trochu nezvyklé tóny cimbalu. To se připravuje na své snad první vystoupení v těchto prostorách cimbálová muzika Sokola Praha Vršovice nesoucí název Kyčera. Sál se začíná plnit, lidé se zdraví, zdá se, že většina z nich se zná a je natěšená, protože jsou to zřejmě většinou dlouholetí příznivci folkloru a již delší dobu neměli jinou možnost svoji zálibu vychutnávat.

Při vstupu hlavním vchodem do Michnova paláce čeká návštěvníky hlavní pořadatelka nejen tohoto večera, ale také většiny ostatních pořadů projektu Jarka Knížková, která každého vstupujícího návštěvníka osobně vítá a nabízí hned k ochutnávce

vlastnoručně vyrobené sladkosti, ale také trochu bílého nebo červeného vínečka. Kdo má rád večerní kafičko, může dostat i to. Pak si návštěvníci jdou vybrat sedadlo podle svého gusta – nejsou číslována, což dává pocit rodinného prostředí.

Sedadla už jsou téměř všechna obsazená, hodiny ukazují 19 a může se tedy začít. Otevírají se dveře do předsálí – a jako hlavní účinkující vstupuje nejprve cimbal, nesený dvěma muži ve valašských krojích, a za ním hned osoba, bez níž by byl nástroj mrtvý. V muzice Kyčera je jí cimbalistka Anička Jagošová. A už jde také primáš a další čtyři muzikanti se svými nástroji – houslemi a basou, všichni v krásných valašských krojích. Zaznívá úvodní skladba a program se dává do pohybu. Celý večer se kocháme nádhernými lidovými písněmi z Valaška.

Jak by ale v takovémto pořadu mohl chybět lidový tanec! Kyčera

sice své tanečnický nemá, ale má dobré přátele ve folklorní taneční skupině, která si říká Krušpánek a která je věrnou průvodkyní hudebníků Kyčery v mnoha jejích aktivitách. Tento večer se nám představila sice jen dvěma páry, ty ale náramně oživily většinu produkce muziky.

Nemohu si ale odpustit popsat svůj úžas, když má pozornost padla na ruce cimbalistky Aničky. To byl koncert! Paličky se chvílemi míhaly takovou rychlostí, že zdánlivě ani nebyly vidět. Fantastický zážitek od čerstvé absolventky Filozofické fakulty!

Co říci závěrem? Kyčera v druhé polovině pořadu dala také příležitost návštěvníkům večera zatančit si při její hudbě. A i když pro to v sále moc místa nezbylo, mnozí toho rádi využili. Byl to skutečně zdařilý večer pro milovníky folkloru.

Vladimír Šilhán, foto Marie Brunerová

POZVÁNKA K ÚČASTI VE VÝPRAVĚ ČOS NA SVĚTOVÉ GYMNAESTRÁDĚ 2023 V AMSTERDAMU

Vážené sestry, vážení bratři,

posíláme všem župám, a především všem zájemcům o Světovou gymnaestrádu (WG) 2023, první oficiální informace o účasti ČOS na WG 2023 v nizozemském Amsterdamu. ČOS se pravidelně zúčastňuje Světových gymnaestrád již od roku 1993 v rámci výpravy České republiky pod záštitou České gymnastické federace.

Pro WG v Amsterdamu připravujeme hromadnou skladbu pro ženy a muže, Rocková symfonie, Tentokrát se bude cvičit s náčiním. Autory skladby jsou Jana Kosařová a Petr Sádek. Ta počítá se cvičenci všech věkových kategorií. Dále součástí výpravy ČOS bude sálová skladba pro dorostence a muže autorů Martina Matyry, Stanislava Trávníčka a Jakuba Čudlého.

Světová gymnaestráda se bude konat ve dnech 30. 7. - 5. 8. 2023 v Amsterdamu.

Finanční podmínky: všichni cvičenci si hradí cestovné, noclehy a stravování na nácvičích, cvičební úbor, společné oblečení výpravy ČR pro WG a náklady na účast dle podmínek vydaných organizátory. V tuto chvíli neznáme přesné podmínky. ČOS se pokusí zajistit příspěvek účastníkům stejně, jak tomu bylo u předchozích WG. Dále je možné využít finanční podpory od měst, zaměstnavatelů, sponzorů, ale to záleží především na vašich možnostech. ČOS připraví pro zájemce vzor sponzorských smluv.

Podmínkou účasti ve výpravě České republiky je dodržování pokynů organizačního týmu. Znamená to respektovat zajištění společné dopravy, ubytování, společného oblečení a pojištění pro všechny účastníky. Současně předpokládáme aktivní účast na nácvičných srazích a předvedení skladby v Amsterdamu s maximálním nasazením.

Vzhledem k plynulému zajištění organizačních záležitostí potřebujeme od zájemců co nejdříve vyplnit předběžné přihlášky. Díky těmto informacím budeme schopni zařizovat cvičební úbory, náčiní apod. Předběžnou přihlášku vyplňuje za své cvičence vždy župa.

S dalším předvedením hromadné skladby počítáme na SokolGymu 2022 v Brně, kde by měla být zařazena mezi skladby Sokolského Brna. Koncem září či počátkem října počítáme již s prvním společným nácvikem a závaznou přihláškou.

Těšíme se na vás a věříme, že naše výprava bude opět skvěle reprezentovat ČOS na světové gymnestrádě v Amsterdamu!

*Petr Svoboda v.r. , náčelník ČOS, Eva Řibřidová v.r., 1. místonáčelnice
redakčně zkráceno*

VEŘEJNÁ VÝTVARNÁ SOUTĚŽ

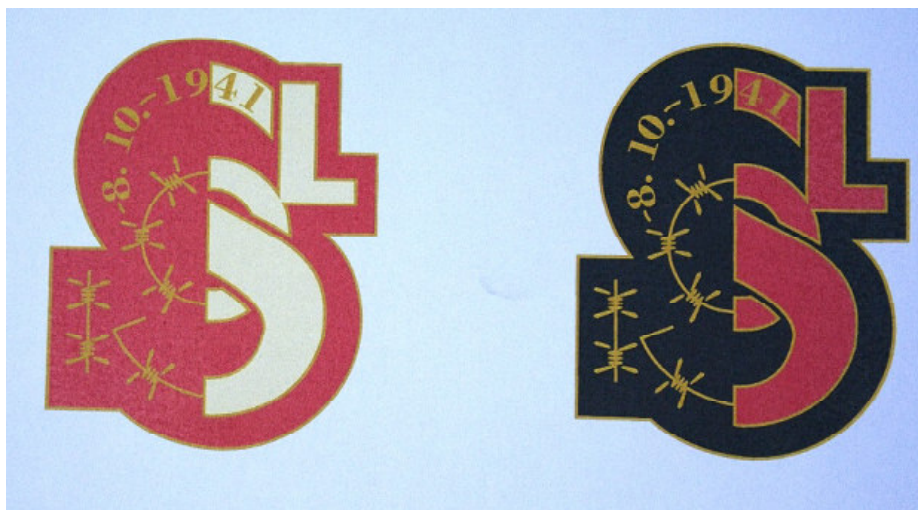
Župa Jana Podlipného vyhlásila v minulém roce veřejnou výtvarnou soutěž na odznak s datem 8.10.1941. Požadavkem bylo ztvárnit, co v tomto dni postihlo sokolskou organizaci. Hodnotící komise v čele s akademickým sochařem a medailérem mistrem Vitanovským koncem února zhodnotila došlé návrhy. Jsou to práce studentů Střední uměleckoprůmyslové školy v Turnově vedených akademickým sochařem Brožkem. Z celkového počtu došlých 29 návrhů.

I. cena:

student Hála

II. cena s dvěma variantami barevného provedení:

studentka Dařbujánová

III. cenu získaly dva návrhy:

studentky Cagaňová a Lukešová

Vítězný návrh bude realizován v tomto roce tak, aby byl pro účastníky IV. Spanilé jízdy sokolů. Jinak bude prodejní pro sokolskou veřejnost a sběratele odznaků.

Vladimír Richter, vzdělavatel Sokolské župy Jana Podlipného

JAK JSME NEČEKANĚ, ALE ÚSPĚŠNĚ, PŘEDSTAVILI V MICHNOVĚ PALÁCI DISTANČNÍ LITERÁRNÍ KLUB

V rámci projektu Do Sokola za kulturou jsme se, po dlouhé době kulturního půstu, chystali vyrazit s Malou scénou divadla pod Petřínem „na prkna“ Michnova paláce, abychom poskytli našim věrným přátelům sokolské kultury několik rýmovaných slov prostřednictvím Veršů s vůní kávy.

Ale zlá, střapatá virová kulička se ještě nechtěla vzdát a opět zaútočila na naše řady. A to velmi zákeřně!

Představení bylo plánované na úterý 25. ledna 2022 a v pátek 21. ledna večer nám jeden z účinkujících kolegů oznámil, že nemůže vystoupit. Nastalo horečné přemítání, jak situaci řešit. Shánět záskok za kolegu? Zrušit vystoupení, na které už všude měsíc visely upoutávky se nám vůbec nechtělo. A tu mě napadla myšlenka. Zprvu velmi nesměle, ale nedala se odbýt a stále se vtírala. Pořád mi našeptávala: „Vždyť už druhý rok funguje Distanční literární klub, jehož členové si posílají po celou dobu, co jsme se nemohli osobně setkávat, velmi pěkné povídky!

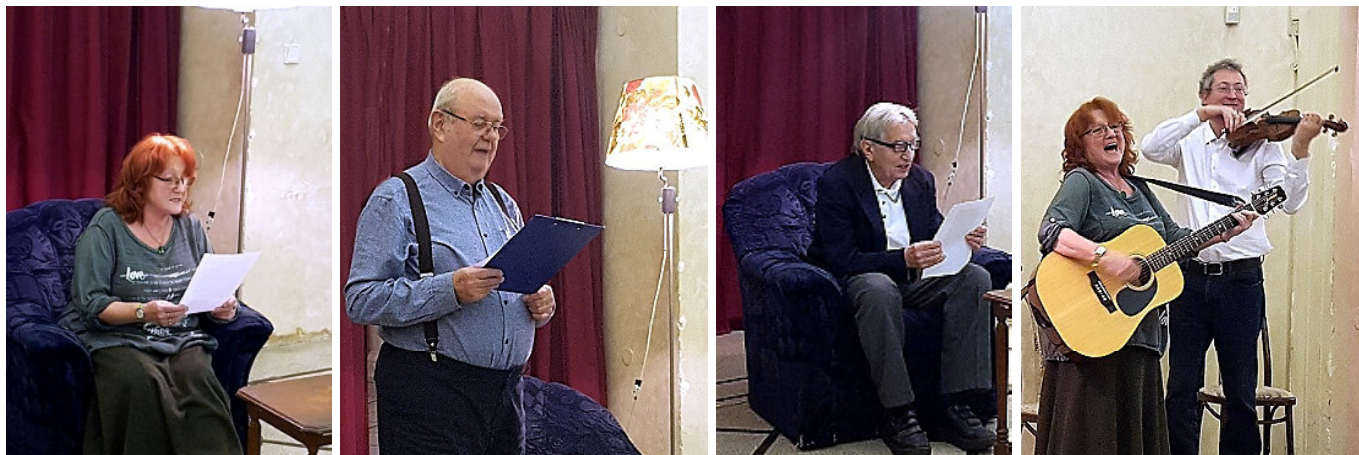
Pozvi je na pomoc!“ Tak jsem tedy tu myšlenku poslechla a začala jsem volat a mailovat na všechny strany.

„Máme problém, pojdte pomoci, moc prosím!“ A pomoc přišla! Věrka Čížková ze Sokola Staré Město, vzdělavatelé Vládové Šilhán a Richter ze Sokola Královské Vinohrady, Jirka Míček, rovněž z Vinohrad, Bohoušek Gondík a Pavel Herman ze Sokola Kampa. Ti všichni si ochotně udělali čas a zúčastnili se autorského čtení svých distančně-literárních povídek. A kdo nemohl opravdu přijít, dal svolení k tomu, aby jeho povídku přečetl někdo jiný, jako třeba Alenka Bartová ze Sokola Záběhlíce.

A sešli se i muzikanti! Pavel Herman, který je zároveň členem swingové formace Modrá Synkopa donesl kytaru, Jirka Míček, člen smíšeného sboru Gaudium Praha a sboru Retro vyloudil tklivé tóny na pilu. Já sama, krom toho, že jsem přečetla článek, kterým jsem se kdysi o Distančním literárním klubu zmínila v časopisu Vzlet, jsem se také ozbrojila kytarou a k tomu jsem ještě zalomozila na perkusní náčiní.

A tak to nakonec všechno dobře dopadlo. Původně plánovaný hodinový program se protáhl na dvě a půl hodiny a ještě se nám nechtělo domů. Slíbili jsme si, že se určitě zase sejdeme na dalším autorském čtení. Materiálu je dost, jistě nepůjde o nudně prožitý čas. A u kávy, čaje, domácí limonády, zákusků a s doprovodem příjemné hudby se nám bude pěkně vzpomínat i poslouchat.

Upřímně věříme, že naše sokolské kulturní akce se stanou vyhledávanou oázou dobré pohody v této nepohodové době. Byli bychom rádi, aby k dobré pohodě přispěl i Distanční literární klub.

Jarka Knížková, Bohoušek Gondík, Vláďa Šilhán - při čtení povídek, Jarka Knížková a host Alexander Shonert při hudební doprovodné produkci

Jarka Knížková, Sokol Záběhlíce, pořadatel projektu Do Sokola za kulturou

SOKOL PODPOŘIL UKRAJINU 800.000 KORUNAMI VYZÝVÁ TAKÉ K ZAPOJENÍ DO POMOCI UPRCHLÍKŮM

„Předsednictvo ČOS vyzývá tělocvičné jednoty, sokolské župy a členskou základnu, aby dle svých možností přispěli pomocí Ukrajině postižené válečným konfliktem,“ zní poslední bod usnesení.

Vedení ČOS identifikovalo tyto oblasti pomoci ze strany Sokola:

- **volnočasové aktivity** – nabídněte zapojení ukrajinských dětí a mládeže do cvičení v Sokole. Spolupracujte s místní samosprávou, se kterou běžně jednáte. Zapojte do vašich oddílů ukrajinské děti a umožněte jim bezplatné cvičení.

Informace o zapojení jednotlivých T. J. budeme postupně zveřejňovat na webu a sítích Sokola. Dejte nám o zapojení vědět! press@sokol.eu

Nadace ČEZ nabízí grant 50.000 korun na pokrytí nákladů s pomocí uprchlíkům

Lze také žádat o příspěvek z Krizové grant Ukrajina společnosti ČEZ.

„Tento grant pomůže neziskovým organizacím a obcím postarat se o uprchlíky z Ukrajiny. Tělovýchovné jednoty, dobrovolní hasiči, sokolské organizace, další neziskové organizace a obce mají možnost v administrativně zjednodušeném procesu získat až 50 tisíc korun,“ uvádí se v popisu grantu na stránkách Nadace ČEZ: <https://www.nadacecez.cz/cs/vyhlasovana-grantova-rizeni/krizova-pomoc-2020-110069>

Pozor na dezinformace

Upozorňujeme na množství dezinformací, které se vyrojily. Používejte, prosím, ověřené zdroje pro šíření informací. Tady pár tipů na stránky:

Česko Digital *) ověřuje kontakty a odkazy, které jsou na stránce www.stojimezaukrajinou.cz. Tady tedy najdete ověřený rozcestník

Další webová stránka je tržiště přímé pomoci: <https://www.pomahejukrajine.cz/>. Pokud chcete nabídnout materiální pomoc, služby, ubytovací kapacity nebo naopak pracujete s uprchlíky, můžete tento web využít. Pokud jste již nějakým způsobem organizováni, nebo máte jinou platformu (například ve škole, oddíle, v práci apod.), dejte lidem stojícím za touto stránkou vědět, ať můžete spolupracovat.

*) Česko Digital je komunita špičkových specialistů z mnoha oborů od IT přes projektové řízení až po marketing, kteří chtějí ve svém volném čase pomáhat státu i nestátním organizacím a dělat tak Česko lepším místem k životu.

SOKOLSKÁ HROBKA

V této rubrice čtenář najde krátké medailonky o Sokolech pohřbených v Sokolské hrobce u Strašnického krematoria. Předposlední urnou, která byla uložena do Sokolské hrobky, byla urna Marie Provazníkové.

MARIE PROVAZNÍKOVÁ

* 24. 10. 1890 PRAHA - † 11. 1. 1991 SCHENECTADY, USA

Marie Provazníková byla významnou sokolskou osobností 20. století. Narodila se v Praze. Dětství prožívala v Sokole a zasvětila mu celý svůj život. Byla aktivní cvičenkou a později cvičitelkou. Pod vedením Tyršových spolupracovníků podstoupila jako žákyně základní sokolský výcvik. Již v šestadvaceti letech (1916) se stala náčelnicí v Karlíně. Jako absolventka dívčího gymnázia Minerva složila Marie Provazníková roku 1915 na Univerzitě Karlově státní zkoušku z tělocviku. Zvládla dva roky za jeden rok včetně státnic. Působila pak jako profesorka na Drtinově dívčím gymnáziu v Praze.

V roce 1918 se stala členkou náčelnictva Československé obce sokolské, v roce 1932 byla zvolena náčelnicí ČOS. Významně se zasloužila o to, aby byl sport otevřený všem, a postavila se za zrovnoprávnění ženské tělovýchovy a sportu v Sokole. Vždy dbala o zachování prospěchu národa a vlasti. Díky ní se v Sokole rozšířily závodní hry, atletika, lyžování, bruslení, kanoistika, vodní sporty, putování a táboření. Zasloužila se o vybudování první sokolské horské chaty. Publikovala, řídila cvičitelské školy, kurzy, závody, zájezdy sokolstva do zahraničí. Za jejího vedení dobyla sokolská družstva řadu vítězství na mezinárodních tělocvičných závodech a na olympijských hrách. Jako náčelnice České obce sokolské vedla tři slavné všesokolské slety – IX. slet v r. 1932, X. slet v r. 1938 a XI. v r. 1948.

Funkci náčelnice vykonávala – s přestávkou období německé okupace – až do roku 1948. I když byla v březnu 1948 znovu zvolena náčelnicí Sokola, nepřijala nový komunistický režim a jako vedoucí družstva československých gymnastek na Olympijských hrách v Londýně odjela do exilu v USA.

Ve Spojených státech pracovala jako učitelka tělesné výchovy a působila v zahraničních sokolských organizacích. Když v roce 1950 vzniklo Ústředí čs. sokolstva v exilu (v roce 1951 přejmenované na Ústředí čs. sokolstva v zahraničí), stala se Marie Provazníková jeho náčelnicí.

Marie Provazníková napsala několik tělocvičných příruček pro ženy (Dvanáct cvičebních hodin v tělocvičně – 1931, Prostná v příkladech – 1933 ad.), publikovala řadu statí v odborném sokolském tisku u v dalších periodikách. K publikační činnosti je třeba připočíst i řadu přednášek. Mnohé z nich jsou stále aktuální a hovoří k současnosti, k současnému vývoji sokolského hnutí.

Z přednášky Marie Provazníkové v 28. srpna 1984 ve Švýcarsku: *V tom je podstatný rozdíl mezi sokolským tělocvikem a sportem: Sokol vychovává člověka celého, všechny schopnosti, pro společnost (celek), jednotí, v zájmu celého národa a života. Sport je zaměřený jednostranně, sportovec usiluje o vlastní slávu; rozděluje; všímá si hlavně talentů; působí krátkou dobu, vede k újmám na zdraví ("Sportem k trvalé invaliditě").* (Rudolf Němeček: Sestra Provazníková mezi námi ve Švýcarsku, Československý SOKOL v zahraničí č. 1/1985 ke stažení <http://scriptum.cz/cs/periodika/ceskoslovensky-sokol-v-zahranici>)

Sokol tedy podle Marie Provazníkové neztělesňuje jen pohyb a zdatnost. Znamená také dobrovolnou kázeň, duchovní svěžest, mravnost.

Autobiografickou knihu Marie Provazníkové *To byl Sokol* připravil bratr Vladimír Richter pro budoucí vydání. Věřme, že se Ústředí ČOS toto velmi pozoruhodné a čtivé dílo, které obsahuje mnoho zajímavých informací o Sokole, o jeho historii a významných osobnostech, ale také o vztahu Provazníkové k Sokolu, podaří ve sletovém roce 2024 vydat.

Poslechněte si autentický projev Marie Provazníkové (dostupné pro Vzlet na webu župy Jana Podlipného)

1. Řeč k sestrám o sletovém rejji:

<https://drive.google.com/file/d/1IGPLvdTHEtOre0HGuuEypiqDZgAV8Zk9/view>

2. Řeč 22. 9. 1938: <https://drive.google.com/file/d/1lwcCEfD0KecxX8cq-kiHjWvAH2d-lulm/view>

Zdroje:

https://www.zupajihoceska.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=898:marie-provaznikova&catid=154&Itemid=320, <https://www.sokol.eu/aktualita/pred-30-lety-zemrela-sokolska-ikona>

Sokolská encyklopedie:

<https://web.archive.org/web/20130618170840/http://www.junior.sokol.eu/vyvoj/sokol/new/junior3.nsf/pages/sokolska-encyklopedie-C50C>

Odkaz na seznam publikací Marie Provazníkové:

http://wikipedia.us.azmaster.biz/wiki/Marie_Provazn%C3%ADkov%C3%A1

Jana Seemanová, T.J. Sokol Prosek

AKTUALITY Z NAŠICH JEDNOT

MLADŠÍ ŽÁCI POZEMNÍHO HOKEJE Z T.J. SOKOL KBELY STŘÍBRNÍ V PŘEBORU PRAHY

Byly to nervy! V sobotu 12. února se v hale v Průhonících uskutečnilo poslední dvoukolo dlouhodobé soutěže mladších žáků kategorie U12. My jsme v podstatě museli uhájit druhé místo, protože první Hradec Králové jsme už bodově přeskočit nemohli a jediná Hostivař nám dýchala na záda a pokud chtěla být druhá, musela nad námi vyhrát.

První překážkou v cestě ke stříbru nám byla šikovná Pragovka. O hlavu menší kluci nás trápili hned od začátku a brzy jsme prohrávali 0:2. Sympatické bylo, že na klucích jsme viděli, že se nic neděje, že to otočíme, nesympatické bylo, že to šlo hodně ztuhla. Postupem času jsme se rozehráli a s odřenými zády jsme nakonec vydřeli výhru 4:3.

Do druhého zápasu jsme sice šli s vědomím, že k udržení stříbra nám stačí remíza,

ale Hostivař byla, je a bude vždy velice nebezpečný soupeř. Proto jsme šli do souboje s respektem a těžký zápas jsme zvládli. Výhra 2:0 nám zajistila stříbro a Hostivaři bronz.

Kromě druhé příčky jsme si z Průhoníc odnesli ještě cenu pro nejlepšího střelce, kterou získal Richard Hrazdíra s 22 brankami.

Do celorepublikového finále postupují první dva z Pražského přeboru a první ze soutěže z Čechy venkov. To se hraje v sobotu 19. února 2022 v hale na Zeleném Pruhu. Držte palce!

Obrázky zde: <https://eu.zonerama.com/phkbely/Album/8154965>

Převzato z: <https://www.phkbely.cz/index.php/mladsi-zaci-v-preboru-prahy-stribrni/>

SOKOLSKÁ VÝROČÍ

Středa 16. února 2022. Středa je dnem, kdy cvičí všechny dětské oddíly. Na ten den také připadlo výročí 160 let od založení Sokola. Naši cvičitelé spolu s náčelnicí sestrou Kamilou se dohodli, že tento den si připomenou slavnostně. Všichni budeme oblečeni v sokolských barvách, červené a bílé, cvičitelé, děti a také rodiče. Cvičení jako Dětské šibřinky na téma 160 let Sokola. Sestry Kamila a Ivanka a bratři Vláda a Michal rozmístili nářadí a velice hezky vyzdobili tělocvičnu. Sokolský prapor jednoty naaranžovali tak, aby se u něho mohli všichni fotografovat.

Šibřinky zahájilo cvičení rodičů s dětmi. Ivanka přivítala děti a předala mi slovo. Přišel jsem

v sokolské červené košili, pozdravil malé děti Nazdar! Dětem jsem řekl, že dnes je výročí 160 let Sokola, pak jsem se obrátil k rodičům s delším povídáním. Ivanka si děti odvedla a spolu s Vládou je zabavili. Bratr Michal předváděl k pobavení všech žonglérské kousky. Mluvil jsem o zakladatelích Sokola Miroslavu Tyršovi a Jindřichu Fügnerovi. O heslu kalokagathie Ve zdravém těle zdravý duch, že cvičením není jen získat tělesnou sílu k boji (to bylo cílem německé cvičební soustavy), ale že cvičením upevníme své zdraví jak tělesné, tak i duševní, abychom se mohli dále vzdělávat a naším vzděláním pomáhat k rozvoji našeho národa. Hovořil jsem o legiích, u jejichž vzniku stáli sokolové. Z počátečních dvou set sokolů v Paříži a šesti set sokolů v Kyjevě bylo 28. října 1918 vojsko o 100 000 mužích ve Francii, Itálii a v Rusku. Stát, který ještě neexistoval, již měl svoji armádu. A to byl velice silný argument, který profesoru Masarykovi pomohl získat u prezidenta Wilsona podporu pro vznik Československé republiky. Prezident Masaryk prohlásil: „Bez sokolů by nebyly legie, bez legií by nebyla republika.“

Letos 27. května tomu bude 80 roků, když Jozef Gabčík a Jan Kubiš zaútočili na Reinhardta Heydricha a ten na následky zranění zemřel. Proč bylo důležité odstranit Heydricha? 15. března 1939 okupovali Němci zbytek Československa, obsadili Prahu, do které přijel Hitler a vyhlásil Protektorát Čechy a Morava. Národ nepodleh na mysli, ihned vznikaly odbojové organizace, vládu jsme sice měli, ale o všem rozhodoval Říšský protektor Konrad von Neurath. Začalo zatýkání, poprav. Odboj se nedařilo potlačit. Hitler poslal do Prahy Heydricha, aby tvrdě zakročil. Po příjezdu do Prahy 27. září Heydrich vyhlásil, že v této zemi nemají Češi co pohledávat. Druhý den byl zatčen premiér gen. Eliáš, bylo vyhlášeno stanné právo, začaly poprav. 8. října bylo bez soudu a bez důkazu viny zatčeno na 5000 sokolů a odvečeno do koncentráků. Tyto činy přiměly exilovou vládu v Londýně k rozhodnutí odstranit Heydricha. Do Protektorátu byli 29. 12. 1941 vysláni Jozef Gabčík a Jan Kubiš s vojenským rozkazem odstranit Heydricha. Měli velké štěstí, že seskočili mezi sokoly, kteří jim přes neustálé poprav ihned poskytli pomoc. Tu jim poskytovali stále

i ve dne 27. května 1942 a také dále až 26.6.1942, kdy parašutisté položili své životy v boji s velkou přesilou Němců. v kryptě kostela sv Cyrila a sv. Metoděje. Úkryt parašutistů udal na Gestapu Karel Čurda, jeden z výsadku. Nikdo ze sokolů nezradil, 256 jich bylo popraveno 24. října 1942 v Mauthausenu.

Tento čin byl jediný v okupovaných zemích, jen Češi našli odvahu popraviti muže z nejvyššího patra Velkoněmecké říše. Na základě toho činu dosáhl prezident Beneš u spojenců prohlášení Mnichovské dohody za neplatnou od samého počátku. Německá spolková republika má stále tuto dohodu ve svém právním řádu!

Po skončení cvičení jsme se všichni vyfotografovali před sokolským praporem. Následovali předškoláci. Na Ivančin povel nastoupili a pozdravili se sokolským Nazdar! Ivanka mi předala slovo. Řekl jsem jim, co se událo před 160 roky. Miroslav Tyrš chtěl, aby lidé byli zdraví a mysleli na dobré činy. Došel k závěru, že pravidelné cvičení zabrání lidem ve zlých myšlenkách, razil heslo V zdravém těle zdravý duch. Miroslav Tyrš vymyslel české tělocvičné názvosloví, podle kterého cvičíme. Vzpažit, upažit, předpažit, připažit. Tím jsem skončil. Ivanka ihned dala povel „Na značky“, cvičení ihned navázalo poslední slova mého proslovu. Na Vládův povel „V řad nastoupit!“ nastoupilo mladší žactvo. Po pozdravu mně předal slovo, děti se posadily na lavičku a já jsem k nim krátce promluvil. To samé jako u předškoláků. Nikdy jsem nic nečetl, vždy jsem mluvil bez papíru. Všechny oddíly mají krásné skupinové fotografie, byl to podvečer v pravém sokolském duchu.

text: Kamila Petřů a Otakar Mach, T.J. Sokol Prosek
foto: Otakar Mach, T.J. Sokol Prosek

STŘÍBRO PRO MLADŠÍ ŽÁKY ZE KBEL NA MISTROVSTVÍ ČR V POZEMNÍM HOKEJI

Sezóna 2020/2021 byla nejen pro náš sport výrazným způsobem ochuzená, a to jak o venkovní sportovní soutěže, ale i halová sezóna byla zcela vypuštěná. Jsme sport dvou sezón – na podzim a na jaře hrajeme venku, pod širým nebem, v zimě se pak stěhujeme do tělocvičen, kde hrajeme halovou variantu. Vzhledem k tomu, že jsme letos mohli využít naplno novou sportovní halu ve Kbelích, která nám výrazným způsobem obohatila naši tréninkovou přípravu, těšili jsme se na halovou sezónu o to více.

Ta začala již v listopadu 2021 hokejovým kempem v hale ve Kbelích, který jsme jako oddíl Sokol Kbelý pořádali za podpory Českého svazu pozemního hokeje, a kde jsme naše hráče doslova nastartovali. Zejména nejpočetnější skupina mladších žáků si z halového kempu vzala maximálně informací, které jsme pak při tréninkových jednotkách upevňovali, rozšiřovali a v základní části halové soutěže (Pražský přebor) jsme si pak vedli nadmíru dobře.

Dokázali jsme porazit favorita soutěže Mnichovice a proti lídru soutěže Hradci Králové jsme uhráli velice nadějný a vyrovnaný zápas. Byl to také náš jediný přemožitel. Ostatní duely jsme buď vyhráli, nebo v nervy drásající hře uhráli remízu. Ač jsme měli v plánu být s Hradcem Králové v bodovém kontaktu, nepodařilo se.

V Pražském přeboru jsme tedy skončili druhí a vybojovali jsme si možnost hrát celorepublikové finále, kam postupovaly první dva týmy z Pražského přeboru (Hradec Králové, TJ Sokol Kbelý), a jeden z oblastní soutěže Čechy-venkov. Vzhledem k tomu, že kluby hrající oblastní soutěž jsou zejména ze západu Čech, bylo umožněno Hradci Králové zúčastnit se Pražského přeboru. Ve finále jsme se tedy střetli opět s Hradcem a vítězem z Čech, TJ Pízní-Liticemi.

Musíme konstatovat, že rozhodčí pískali finálový duel skutečně dobře, nicméně některá jejich rozhodnutí naše hráče v zápase s Hradcem Králové frustrovala natolik, že se nám hra tříštila. Ačkoliv jsme si vytvářeli šance a možnosti skórovat, ruce i nohy nám postupem času těžkly a nešlo nám to tak, jak by mělo. Důkazem byla série třech trestných rohu po sobě jdoucích, kde jsme nebyli schopni proměnit ani jeden, a to dávalo sílu soupeři. My jsme věděli, že jsme schopni soupeře porazit, že ho máme nastudovaného, ale vlastní nervozitou jsme umožnili soupeři využít šance a prohráli jsme 0:4. Hra však výsledku rozhodně neodpovídala, Hradec si tentokrát výhru se štěstím zasloužil, ale i tak je naše kluky potřeba pochválit za velkou bojovnost.

Ve druhém finálovém duelu jsme se střetli s Liticemi. Jsou šikovní, bojovní, otevřeli skóre, ale v konečném výsledku nám výhra 6:2 zajistila druhé místo v celorepublikovém finále, protože Hradec Litice porazil 8:0.

Ukončili jsme velice těžkou halovou soutěž, kterou výrazným způsobem ovlivnila covidová karanténa několika týmů, jež prohrály kontumačně. Je tedy možné, že by vše bylo jiné, pokud by se hrálo bez karanténních opatření. Navíc kromě druhého místa jsme jako oddíl získali ještě jedno individuální ocenění: jako nejlepší střelec základní části soutěže byl vyhlášen kbelský útočník Richard Hrazdára s 22 góly. Ve finále ještě přidal další 3, takže se na jeho kontě uhnízdilo 25 branek!

Ve všech zápasech jsme se snažili dávat šanci všem hráčům bez rozdílu herních dovedností nebo zkušeností, a i když na některých hráčích byla vidět absence na trénincích, nebo na hokejovém kempu, který nám pomohl k velkému startu a na úspěchu má skutečně velký podíl, je naší snahou držet se základní filosofie vychovávat hráče pro budoucnost klubu. Je pro nás důležité, aby se i v takto těžkých zápasech zapojili ti slabší, získali zkušenosti, což se nám v budoucnu jistě vrátí. Příslibem je rovněž skutečnost, že 7 kluků ze 12 hráčů jsou žáci nedaleké Základní školy Albrechtická, se kterou oddíl úzce spolupracuje a má v ní nejen široké mládežnické podhoubí, ale i zázemí. Navíc hlavní trenér zde učí tělesnou výchovu, což je rovněž i velký úspěch kbelské školy.

Moc děkujeme rodičům za podporu kluků a také několika hráčům z týmu přípravy, kteří si zahráli jeden zápas v době, kdy jsme měli marodku nejpočetnější. Na jaře nás čeká dohrávka venkovní soutěže, kde se rovněž pohybujeme na medailových pozicích a doufáme, že se nám úspěch podaří nejen zopakovat, ale být ještě lepší. Po mimořádném úspěchu mladších žákyň, které získaly zlato jak v halové, tak i ve venkovní soutěži před třemi lety, by to byl další úspěch kbelského sokolského pozemního hokeje.

Jiří Kačmařík, T.J. Sokol Kbely

ÚSPĚCHY NA LYŽÍCH A V BIATLONU V T.J. SOKOL PRAHA STARÉ MĚSTO

Mám velkou radost, že mám tu čest napsat tento článek o jedné naší skvělé sokolské rodině – **rodině Rückových**. V září 2013 přišla k nám do Sokola maminka Lenka se 4,5letým Vilíkem a 2,5letou Evičkou do oddílu rodičů a dětí. Čas běžel, děti rostly a byly stále šikovnější. Oba každoročně závodili v sokolské všestrannosti a umísťovali se v rámci župy na předních místech. Vilík několikrát reprezentoval župu na přeborech ČOS. Maminka Lenka ráda běhá, tak se pravidelně účastní různých půlmaratonů, maratonů a jiných dálkových běhů po celé republice a zaznamenává poměrně slušné úspěchy. Protože mají chalupu v Krkonoších, přes zimu celá rodina běhá na lyžích. A nejen to. Od loňského roku začaly obě děti dělat biatlon. Od jara do podzimu chodí do Sokola a dělají nám radost stále lepšími výkony třeba v atletice. Přes zimu chodí do školy v Harrachově a pilně trénují biatlon.

Evička, protože jí ještě není 11 let, může závodit zatím pouze v běhu na lyžích. S maminkou Lenkou běžely Jizerskou desítku a umístily se do první stovky z 1200 běžců. Lenka hned den nato zvládla celou Jizerskou padesátku. Na mistrovství ČR získala Evička v běhu na lyžích druhé místo z 25 závodnic. Vilík už běhá závody v biatlonu a maminka Lenka pravidelně podává zprávy o výsledcích. V Českém poháru se několikrát v letošní sezoně umístil na stupních vítězů a vysloužil si účast na mistrovství ČR. Celkově je v letošním roce na druhém místě v kategorii do 13 let. O víkendu 5.–6. března 2022 se stal ve Vrchlabí vicemistrem republiky v závodě s hromadným startem a bronzovou příčku obsadil ve sprintu.

Protože jsme zrovna v tu dobu byli na zimním táboře v Jilemnicích, přijeli za námi i s medailemi. Celá naše sokolská parta vždy drží palce, všichni máme radost z jejich výsledků a jsme na ně pyšní. A teď už se na ně těšíme v dubnu v Sokole a věříme, že i na sokolských závodech zase dosáhnou pěkných úspěchů.

Věra Čížkovská, náčelnice Sokola Praha Staré Město

JARŇÁKY V JILEMNICI PO DEVATENÁCTÉ

Po loňském roce, kdy jsme nemohli ze známých důvodů na zimní tábor odjet, to letos zase vyšlo. A stálo to za to. Celý týden jsme měli krásné slunečné počasí, tak jsme byli odměněni za předchozí ne příliš povedené roky (několik let po sobě stálé sněžení s větrem i deštěm). Tradičně jsme byli ubytováni v sokolovně v Jilemnici.

Užívali jsme si lyžování a někteří i snowboardování na Benecku na sjezdovkách různých obtížností včetně závěrečných závodů a snowtubingu, plavání v bazénu, který máme hned naproti sokolovně. Absolvovali jsme orientační hru po městě, výrobu upomínkových předmětů v korálkové dílně, a hlavně nákup v oříškárně na náměstí, která je fakt vyhlášená. Navštívili jsme výstavu Krakonošů v Jilemnickém muzeu, bohužel sněhový Krakonoš na náměstí nestál, protože v Jilemnici sníh nebyl. Díky tomu nebyly upravené běžecké tratě na Hraběnce a běžky jsme si tedy příliš neužili (uspořádali jsme jenom krátký závod na Benecku). Ve volných chvílích po večerech jsme plnili soutěže všeho druhu (některé i hodně legrační) do Jilemnického víceboje.

Celý týden proběhl ke spokojenosti dětí i cvičitelů a těšíme se na jubilejní dvacátý v příštím roce.

Věra Čížkovská, náčelnice Sokola Praha Staré Město

MODERNÍ GYMNASTKY Z T.J. SOKOL KARLÍN VEZOU MEDAILE Z DISNEY CUPU V BRNĚ

Novou závodní sezónu v MG jsme i v letošním roce zahájili na přátelském závodě Disney CUP v Brně 19. 2. 2022. Nový olympijský cyklus, nová pravidla, nové sestavy... Přesvědčili jsme se, že je ještě třeba pořádně zamakat, i přes to nám však naše gymnastky udělaly velkou radost svými výkony, nadšením a zápallem!

Polinka Kolupajeva brala v kategorii NNML 2014 zlato Stejně skvěle se dařilo v kategorii NML A 2013 i Mii Máslo, bronzovou medaili v této kategorii vybojovala Karolinka Jalaletdinová. Naše závodnice Paula Máquina, Maiia Razumova a Adelina Tkach se v kategorii NML A 2012 umístily ve výsledkové listině hned za sebou na velmi pěkném 6., 7., a 8. místě! Helenka Fazekasová vybojovala v kategorii NML B 2012 stříbro. V kategorii NST A 2011 obsadila Milanka Kozyč krásné 2. místo, Valinka Lidinská 5. místo a Sofinka Giaramazisová 6. místo!

Celý závodní den pak v kategorii NST A 2010 zakončila Gábinka Kloboučnicková, která vybojovala parádní 1. místo. Moc gratulujeme našim nádherným gymnastkám i trenérům ke krásným prvním závodním úspěchům v tomto roce a přejeme jim mnoho sil a zdraví do další práce!

Převzato z: <https://www.facebook.com/TJSKPrague.gym/>

TJ SOKOL VYSOČANY ČOS

POŘADÁ

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÉ TÁBORY 2022

SE ZAMĚŘENÍM NA MAŽORETKY A TWIRLING

Pro koho: pro všechny děti ve věku 4–12 let (nebo dle individuální dohody), které si chtějí užít spoustu zábavy, a přitom si osvojit základy mažoretkového sportu a twirlingu. Děti si posílí své sebevědomí a budou zlepšovat schopnosti spolupráce v kolektivu.

1. TURNUS TERMÍN: 11. – 15. 7. 2022 / MAŽORETKY

Čas: od 8:00 do 16:00 hodin
Cena: 2.500,- Kč (cena za tábor včetně obědů)
Zaměření: základy mažoretkového sportu, gymnastiky a baletu (dle pokročilosti dětí), procházky a výlety, hry na hřišti, další sportovní aktivity

2. TURNUS TERMÍN: 18. – 22. 7. 2022 TWIRLINGOVÝ KEMP

Čas: od 8:00 do 16:00 hodin
Cena: 2.500,- Kč (cena za tábor včetně obědů)
Zaměření: Twirling je akrobatický tanec s hůlkou. Kemp je určen pro pokročilejší děti, které se chtějí zdokonalit v práci s hůlkou, tanci, gymnastice a baletu a zlepšit svou kondičku.

KDE: T. J. Sokol Vysočany, Novoškolská 696/2, Praha 9

Kontakt: Ing. Soňa Purmová, MBA

tel. 603 907 438, e-mail: purmovas@gmail.com

SOUTĚŽ

V minulém čísle Vzletu jsme uveřejnili soutěž pro malé sokolíky. Úkolem bylo vymalovat obrázek a také správně vybarvit sokolský znak. Autorem omalovánky je Johana Seemanová, která s námi na této rubrice spolupracuje dlouhodobě. Do redakce opět přišlo mnoho obrázků. 14 obrázků se správně vybarveným sokolským logem, které přišly do neděle 20. 3., je otištěno v tomto čísle Vzletu. Všechny obrázky (ty otištěné i všechny další) jsou shromážděny v dokumentu na webu naší župy.

Děkujeme všem malým sokolům a sokolkám, kteří se zapojili!
NAZDAR!

Karolína Šuranová - 12 let - T.J. Sokol Praha Staré Město.

J. Bláhová - 8 let - T.J. Sokol Kbely

Hana Bláhová - 30 let - T.J. Sokol Kbely

M. Suda - 5 let - T.J. Sokol Kbely

Vojta Hajšl - 9 let - T.J. Sokol Kbely

M. Matušu - 9 let - T.J. Sokol Kbely

Terezka Dohnalová - 6 let - T.J. Sokol Praha Staré Město

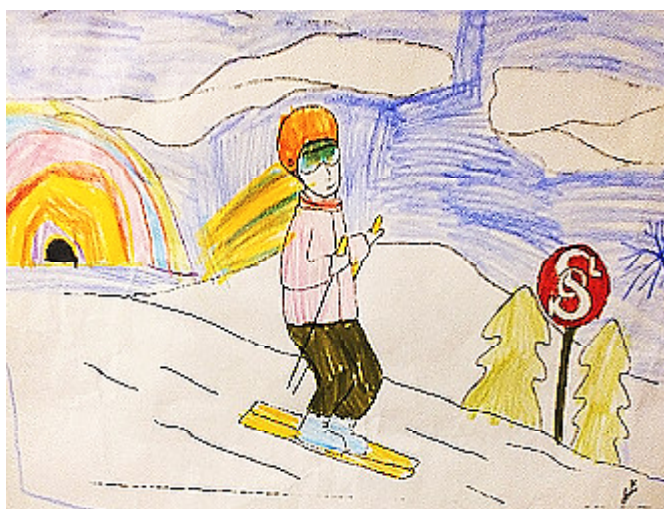
Barunka Walterová - 10 let - T.J. Sokol Prosek

Eliška Houslová - 7 let - T.J. Sokol Prosek

Jenda Černý - 8 let - T.J. Sokol Prosek

Anička Filipová - 5 let - T.J. Sokol Prosek

Matyáš Ivaška - 9 let - T.J. Sokol Praha Staré Město

Simča Fűrbacherová - 7 let - T. J. Sokol Prosek

Verča Fűrbacherová - 11 let - T. J. Sokol Prosek

SOKOLSKÁ OSMISMĚRKA

V tomto čísle Vám přinášíme osmisměrku, jejímž autorem je Ivo Antušek. Nejdříve odpovězte na otázky se sokolskou tematikou. Odpověď (jedno až čtyři slova) je právě tím, co se ukrývá v osmisměrce – pusťte se tedy do hledání a škrtnutím písmen v políčkách označte hledané slovo. Pomoci Vám může časopis Vzlet č. 1 roku 2022, který najdete také na stránkách www.zpodlipneho.cz. Řešení nám zašlete na email vzlet@zpodlipneho.cz s předmětem VZLET – OSMISMĚRKA nejpozději do 20. května 2022. Uveďte jméno, příjmení, jednotu, odpovědi na otázky a přidejte naskenovanou nebo vyfocenou osmisměrku. Správné odpovědi budou slosovány a výherce obdrží malý dárek. Jméno výherce a správné odpovědi se dozvíte v dalším čísle Vzletu.

OTÁZKY

1. 9. 12. 2021 uplynulo 150 let od úmrtí významného českého malíře, ilustrátora, grafika a představitele českého romantismu, který se také zasloužil o návrh sokolského kroje. Uveďte jeho jméno a příjmení.
2. Uveďte celý název přístroje, který slouží jako první pomoc při náhlé srdeční zástavě a nachází se mimo jiné v libeňské a vinohradské sokolovně.
3. Uveďte celý název dokumentu vypracovaného Aloisem Rašínem, v němž požadujete „spojení s bratrskou větví slovenskou v samostatný život politický, hospodářský a kulturní ve vlastním samostatném státě československém“. Dokument byl schválen 6. 1. 1918 v Obecním domě.
4. Uveďte název sokolské fotografické soutěže probíhající od 1. do 30. června 2021, ve které zabodovali také dvě fotografie členů naší župy.
5. Uveďte název české obce, kde se v prosinci 2021 konal pietní akt k 80. výročí seskoku parašutistů při akci Anthropoid.
6. Uveďte název evropského města, kde zazářily gymnastky z T.J. Sokol Karlín 18.-21. 11. 2021 v estetické a skupinové gymnastice.
7. V pátek 12. listopadu 2021 oslavilo bývalé sokolské kino v Praze 100 let. Uveďte jeho název.
8. Uveďte jméno a příjmení gymnasty z T.J. Sokol Praha Vršovice, který získal 21. 11. 2021 medaili na MČR SG mužů v Brně.
9. Uveďte název disciplíny, ve které získaly 28. 11. 2021 mažoretky Eliška a Nella z T.J. Sokol Vysočany první místo.
10. Uveďte název týmu z T.J. Sokol Libeň, který se na začátku prosince zúčastnil mezinárodní soutěže v Mechelenu s tematickou choreografií inspirovanou kouzelnickým světem Harryho Pottera.

Chcete-li odebírat časopis VZLET pravidelně, napište nám na vzlet@zpodlipneho.cz

Chcete si přečíst starší čísla časopisu Vzlet? Najdete je na stránkách župy www.zpodlipneho.cz

Na těchto stránkách také najdete odkaz na youtube kanál župy, kde můžete shlédnout videa z činnosti župy a jejích jednot.

Chcete se podílet na obsahu Vzletu? Své příspěvky, informace, fotografie, plakáty či další materiály pošlete na tuto adresu: vzlet@zpodlipneho.cz

Druhé číslo časopisu VZLET v roce 2022 připravili a redakčně upravili z dostupných materiálů Anna Jagošová, Ivo Antušek a Vladimír Šilhán. Spolupráce – autoři jednotlivých příspěvků.

Redakční rada: Anna Jagošová – vedoucí redaktorka, Ivo Antušek, Anna Holanová, Vladimír Richter a Vladimír Šilhán

Tisk: vlastní – Sokolská župa Jana Podlipného

Sokolská župa Jana Podlipného, Vršovické nám. 111/2, 101 20 Praha 10

e-mail: zpodlipneho@sokol.eu, tel. : 271 742 775, 724 999 069.